

20ste JAARGANG, NR. 378
13 JUNI 2022

IN DIT NUMMER:

1 BERICHTEN

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP DE PLAAT

Duke Ellington, Tigran Hamasyan,
Loet vd Lee, Pete Malinverni e.a.

11 JAZZ OP HET PODIUM

Brussels Jazz Weekend,
Dick de Graaf e.a.

EN VERDER (ONDER MEER):

24 Duke Pearson (Erik Marcel Frans)

30 Europe Jazz Media Chart juni

18,5 JAAR JAZZFLITS
01 09 2003 - 01 03 2022

NUMMER 379 KOMT 4 JULI UIT

BERICHTEN

**Bob Kaper krijgt eerste
Breda Jazz Festival Bokaal**

Klarinettist-saxofonist Bob Kaper heeft 27 mei tijdens het vijftigste Breda Jazz Festival de eerste Breda Jazz Festival Bokaal gekregen. De Bokaal is een blijk van waardering voor zijn muzikale loopbaan. Die omspannt inmiddels 67 jaar. Kaper (83) trad tijdens het festival op met een formatie bestaande uit hemzelf, David Lukacs (klarinet, sax), Eelco van Velzen (trombone), Harry Kanters (piano), Peter Kanters (gitaar), Jos Machtel (bas), Ben Schroeder (drums) en leider Michael Varekamp (trompet, zang). Bob Kaper zette in 1955 zijn eerste schreden op het muzikale pad. Twee jaar later richtte hij de The Beale Street Seven op. In 1966 trad hij toe tot de Dutch Swing College Band, waarvan hij in 1990 de muzikale leiding op zich nam. Hij verliet het orkest in 2020. De eerste keer dat hij met de Dutch Swing College Band speelde was onvergetelijk, vertelt hij op de website van het Breda Jazz Festival. Hij was gevraagd om leider Peter Schilperoort te vervangen tijdens een concert in München: "Dus ik samen met Dick Kaart (trompettist, red.) naar München. En stel je voor, ik speelde met mijn eigen band voor tweehonderd tot driehonderd man. We komen de bühne op en ik denk jemig..., meer dan tweeduizend mensen in de zaal! Dick begint en een collega kijkt me aan en zegt: 'ogen dicht en spelen!' Geweldig; dit is voor mij nog steeds één van de markante momenten!"

●
ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZPERIODIEK SINDS 2003

Peter Willems tijdens zijn optreden. (Foto: Wim Roelsma)

**BASSIST PETER WILLEMS KRIJGT
CONSERVATORIUM TALENT AWARD 2022**

Bassist Peter Willems heeft op 22 mei in de Verkade-fabriek in Den Bosch de Conservatorium Talent Award 2022 gewonnen. De Mingus-prijs voor beste compositie ging naar zangeres-gitariste Fenne Scholte.

Juryvoorzitter Aad van Nieuwkerk prees namens de jury – bestaande uit Tom Trapp, Guy van Hulst, Mischa Andriessen en Deborah J. Carter - de 'creativiteit' en 'authenticiteit' van winnaar Peter Willems. Hij krijgt 5.000 euro om zijn talent verder te ontwikkelen. Ook mocht hij tijdens de Pinksterdagen optreden op Jazz in Duketown. Behalve Willems namen bassist Mees Booden, zangeres Fenne Scholte, trombonist Maarten Combrink en de gitaristen Mark Schimmel, Sebastiaan Visser en Jim van de Klundert aan het concours deel. Tijdens het dagprogramma speelde iedere deelnemer een zelfgeschreven compositie met zijn of haar eigen band.

[...vervolg op de volgende pagina linksboven](#)

Fenne Scholte. (Foto: Arno Lucas)

CTA (vervolg)

Jurylid Deborah J. Carter maakte bekend dat **Fenne Scholte** de prijswinnende compositie schreef: "haar compositie zat heel 'clever' in elkaar, het stuk is meteen heel pakkend." Scholte kreeg een prijs van 1.000 euro. Alle kandidaten traden 's avonds nog een keer op met het Jazz Orchestra of the Concertgebouw. De Conservatorium Talent Award wordt jaarlijks uitgereikt. Door elk van de conservatoria van Den Haag, Rotterdam, Groningen, Utrecht, Maastricht, Zwolle, Amsterdam wordt voor het concours een leerling aangemeld.

SWR Jazzpreis voor Petter Eldh

De Zweedse in Berlijn woonachtige bassist Petter Eldh krijgt de SWR Jazzpreis 2022. De jury daarvan prijst hem om zijn 'energetisches Kontrabassspiel' en zijn innovatieve projecten. Een daarvan is de formatie Punkt.Vrt.Plastik, waarin ook pianiste Kaja Draksler speelt. De groep wordt in het julinummer van het Amerikaanse jazzblad aangemerkt als een van de interessantste Europese groepen (zie het bericht hiernaast). Ook speelt Eldh in Koma Saxo, het Django Bates Beloved Trio en het Kit Downes Trio. Aan de prijs is een bedrag van 15.000 euro gekoppeld. De SWR Jazzpreis wordt dit jaar voor de 42ste keer uitgereikt en is daarmee de oudste nog bestaande Duitse jazzprijs. Het initiatief tot de prijs werd indertijd genomen door jazzjournalist Joachim-Ernst Berendt.

SONS OF FREUD'S WIFE WINT KAREL VAN EERD MUSIC AWARD 2022

De formatie Sons of Freud's Wife heeft 2 juni in Podium Azijnfabriek, Den Bosch de Grand Prize gewonnen van het concours Karel van Eerd Music Award 2022. De Jury Prize, een aanmoedigingsprijs, was voor de Amerikaanse James Martin Band. De prijswinnaars krijgen onder meer een aantal optredens aangeboden.

De twee andere finalisten waren The Fried Seven en de Matthijs Geerts Band. Winnaar Sons of Freud's Wife is een sextet met leden uit Israël, Italië, Griekenland en Denemarken, die elkaar op het conservatorium van Amsterdam troffen. De groep speelt muziek van Charles Mingus en eigen stukken. Sons of Freud's Wife onderscheidde zich volgens de jury - Co de Kloet, Eelco Van Velzen (voorzitter), Hans Mantel, Jeroen Vierdag en Michael Varekamp - door 'talent' en 'charisma'. De jury mocht ook nog een 'Individual Prize' toekennen. Die ging naar Steve Glenn, de sousafoonspeler van de James Martin Band.

Bekijk de winnende groep hier: <https://bit.ly/300DzHd>

Sun-Mi Hong in LantarenVenster, Rotterdam (oktober 2020). (Foto: Joke Schot)

DOWNBEAT SELECTEERT SUN-MI HONG ALS EEN VAN VIJFTIEN EUROPESE TOPTALENTEN

Drumster Sun-Mi Hong is volgens Downbeat een van de vijftien interessantste Europese jazzmusici van dit moment. Dat blijkt uit een overzicht dat in het julinummer is opgenomen. De namen daarin werden genoemd door de Europese correspondenten van het Amerikaanse jazzblad.

Correspondent Martin Longley tipt niet alleen Sun-Mi Hong, maar de hele Amsterdamse jazzscene: "Amsterdam's music scene is beautiful, and blossoming, full of amazing talents arriving from all over the world." Uit die scene staat ook de Poolse pianiste Marta Warelis in de lijst genoteerd. De andere namen zijn: Robocobra Quartet (Ierland), trompettiste Laura Jurd (VK), Sundogs (Polen), pianist Marek Pędziwiatr (Polen), saxofonist-klarinetist Liudas Mockūnas (Litouwen), drummer Sarathy Korwar (VK), saxofoniste Linda Fredriksson (Finland), saxofonist Marius Neset (VK), harpiste Alina Bzhezhinska (VK), Die Hochstapler (BRD), Empirical (VK), Graham Costello's STRATA (VK) en Punkt.Vrt. Plastik, de groep van de Sloveense pianiste Kaja Draksler en de Zweedse bassist Petter Eldh (zie ook het bericht over hem hiernaast).

Amsterdamse jazzstudent krijgt Downbeat Student Award

Pianist, componist en arrangeur S'Yo Fang heeft de eerste prijs gewonnen in de categorie 'Original Composition – Small Ensemble' van de 45ste Annual Student Music Awards van het Amerikaanse jazzblad Downbeat (zie voor de volledige uitslag het nummer van mei 2022). Fang, student aan het conservatorium van Amsterdam, valt in de prijzen met zijn compositie 'Tree'. Eerder dit jaar kreeg hij voor zijn werk al een SONIC Award. SONIC staat voor Symposium Outstanding New Instrumental Composition. De gelijknamige Awards zijn een initiatief van de International Society of Jazz Arrangers & Composers.

Documentaire over Roy Hargrove in première

In New York is 12 juni tijdens een filmfestival een documentaire over wijlen trompettist Roy Hargrove in première gegaan. De film van regisseuse Eliane Henri, 'Hargrove' getiteld, volgt Hargrove tijdens concerten in New York (in de jazzclubs Smalls en Blue Note), Los Angeles en Europa. Henri was ook aanwezig tijdens Hargrove's laatste tournee. Behalve Hargrove komen ook onder anderen toetsenist Herbie Hancock, saxofonist Sonny Rollins, bassist Christian McBride en pianist Robert Glasper aan het woord. Roy Hargrove stierf op 2 november aan een hartstilstand. Hij was toen 49 jaar oud.

Meer info: <https://bit.ly/3xvun8u>

Brussels Jazz Weekend trekt eind mei 220.000 bezoekers

Het gratis festival Brussels Jazz Weekend heeft volgens opgave van de organisatie zo'n 220.000 bezoekers naar de Belgische hoofdstad getrokken. Op meer dan dertig locaties werden van 27 tot en met 29 mei 150 concerten aangeboden, veelal in het teken van Toots Thielemans, die honderd jaar geleden in Brussel geboren werd. "Ons doel was om weer evenveel mensen op de been te krijgen als in 2019, 200.000 (in dat jaar vond door corona de laatste editie plaats, red.). Daarnaast wilden we ook een programma van internationaal niveau. Hiermee staan we in de top tien van Europese festivals", aldus festivaldirecteur Stephane Thiery.

Tom Beetz maakte een sfeerverslag van het Jazz Weekend; zie pag. 11.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Het publiek op de Parade trotseert de regen op de laatste avond van Jazz in Duketown. (Foto: Robert Arts)

Teus Nobel was dit jaar 'Artist in Residence' van Jazz in Duketown. Hij kwam vier keer in actie. Onder meer op vrijdag op de markt met zijn Liberty Group. (Foto: Erik van den Akker)

110.000 BEZOEKERS BIJ JAZZ IN DUKETOWN

Voor de 48ste editie van Jazz in Duketown kwamen tijdens de pinksterdagen volgens opgave van de organisatie ruim 110.000 bezoekers naar 's Hertogenbosch. Ook keken zo'n 50.000 mensen naar de livestream van het gratis festival. Door overvloedige regenval moest het programma op zondagavond 5 juni worden geschrapt.

Van het zondagavond buitenprogramma kon alleen zangeres Cyrill Aimée elders onderdak vinden. Zij trad alsnog op in Poppodium Azijnfabriek, de nieuwste locatie van het festival. Met de andere artiesten wordt gekeken of ze volgend jaar terug kunnen komen. Zeker drie artiesten kunnen dat. Gaby Westelaken, aftredend voorzitter Jazz in Duketown: "Gelukkig konden we het festival op maandag 6 juni goed afsluiten met prachtige concerten op de Markt, het Kerkplein en de Parade, waar het aan het eind van de middag nog bomvol stond. Ook mijn complimenten voor de organisatie en de vrijwilligers, die zich ook dit jaar weer door weer en wind hebben ingezet voor dit festival." Volgend jaar vindt Jazz in Duketown plaats van 26 t/m 29 mei.

Fuensanta Méndez presenteert zich als 'Nieuwe Maker'

Fuensanta Méndez heeft 11 juni in het Bimhuis, Amsterdam met haar negenkoppige Ensemble Grande – met onder anderen trompettist Alistair Payne, drumster Sun-Mi Hong en drummer Guy Salamon – een reeks nieuwe stukken van haar hand gepresenteerd. Het was de eerste grote presentatie van de zangeres, bassist en componist als zogenoemde 'Nieuwe Maker' In die hoedanigheid ondersteunt BIMHUIS Productions haar op artistiek en zakelijk vlak. Op dit moment werkt ze aan haar plaatdebuut en bereidt ze een tournee voor. Fuensanta Méndez maakt ook foto's. Haar werk is enkele maanden te zien in het café van het Bimhuis. De eerste 'Nieuwe Maker' was componist Tijn Wybenga. Hij won met zijn plaat 'Brainteaser' onlangs een Deutscher Jazzpreis.

Charles Lloyd. (Foto: Joke Schot)

Drie nieuwe trio-albums van Charles Lloyd bij Blue Note

Van saxofonist **Charles Lloyd** (1938) verschijnen bij Blue Note drie nieuwe albums. Het zijn drie trio-opnamen. De eerste, 'Trios: Chapel', komt op 24 juni uit en maakte Lloyd met gitarist Bill Frisell en bassist Thomas Morgan. De release van 'Trios: Ocean' staat in de planning voor eind augustus. Hierop is Lloyd te horen met pianist Gerald Clayton en gitarist Anthony Wilson. Het drieluik wordt eind oktober voltooid met 'Trios: Sacred Heart', een plaat met gitarist Julian Lage en percussionist Zakir Hussain.

Ilse Huizinga. (Foto: Wil Hoogendijk)

MEER JAZZ FESTIVAL VERKAST VAN HOOFDDORP NAAR NIEUW-VENNEP

Het jaarlijkse Meer Jazz Festival zal voortaan in Nieuw-Vennep in plaats van Hoofddorp plaatsvinden. Het heeft onderdak gevonden in hotel-restaurant De Rustende Jager. De eerstvolgende editie is op 1 en 2 juli 2022.

De laatste editie voor de coronapandemie, in 2019, was het Meer Jazz Festival nog in en rond het Cultuurgebouw Haarlemmermeer in Hoofddorp gesitueerd en duurde het drie dagen. In Nieuw-Vennep duurt het een dag minder en is het beperkt tot drie podia: een podium in De Rustende Jager en twee podia in tenten op de parkeerplaats van deze horecagelegenheid. In totaal treden 26 bands met 180 musici op. Op het programma staan onder anderen zangeres Deborah J. Carter, zij krijgt de Meer Jazz Prijs 2022, Wild Bill and The Invisible met trompettiste Ellister van de Molen, Bob Kaper Quartet, Big Band Haarlemmermeer, zangeres **Ilse Huizinga** (met haar programma 'Sings Gerswin'), Jan Molenaar Big Band onder leiding van Loet van der Lee, en de Jazz Focus Big Band onder leiding van Lorenzo Mignacca en verder bands van studenten van het Conservatorium van Amsterdam.

Meer info: <https://meerjazz.nl/festival/>

OVERLEDEN

Jean-Louis Chautemps, 25 mei 2022 (90)

Franse saxofonist, vooral op tenor. Speelde met Franse en Duitse collega's en Amerikanen die in Europa verbleven. Was lid van Quator de Saxophones (1980-1982). Ontwikkelde zich in de richting van de hedendaagse klassieke muziek en jazz en werkte voor het theater.

Paul Plimley, 18 mei 2022 (69)

Canadese pianist, beïnvloed door Cecil Taylor. Speelde veel met bassist Lisle Ellis, maakte in de jaren '90 diverse platen in trio- en duoverband. (jjm)

Frans Mijts, 12 mei 2022 (83)

Trompettist, arrangeur, orkestleider. Maakte eerste jingles voor Radio Veronica. Arrangeerde de plaat 'Ramses II' van Ramses Shaffy met onder meer de hit 'Sammy'. Was eigenaar van de Soundpush Studio te Blaricum en een drijvende kracht achter het Hobby Orkest.

JAZZ OP PAPIER

Gerard Bielderman.

John Engels discography.

Zwolle : [eigen uitgave, 2022].

80 pag. : ill.

(Eurojazz Discos ; 238).

Prijs 10 euro (incl. porto), te bestellen

bij gerard.bielderman@telfort.nl.

Ewoud Kieft.

Concerto.

Amsterdam : De Bezige Bij, 2021.

351 pag.

ISBN 978-94-031-3091-0 pbk.

Prijs 24 euro.

(*) Zie ook wat Daan Heerma van Voss schrijft over zijn vaders bewaarmanie (NRC, 28 mei 2022)

Platen I

De titel had ik al: 'Half a dozen of Dutch drummers'. Het idee was om een discografie te maken van zes bekende drummers. Bovenaan stonden Wessel Icken, met wie ik me al eerder bezig had gehouden (zie JazzPress, september 1978), en Cees See. De rest moest nog nader worden bekeken, maar dat John Engels niet kon ontbreken stond als een paal boven water. We hadden hem al vroeg leren kennen, in combinaties met Frans Elsen en Cees Slinger. Verder zullen de manipulaties van Skip Voogd met betrekking tot de uitslag van de Rhythme-poll 1957 er ook toe hebben bijgedragen: 5578 inzendingen – in werkelijkheid nog geen één procent! "Wellicht de grootste Poll-surprise: Johnny Engels Jr. (vorig jaar nérgens!) bracht het tot éérste. Zijn smaakvol en subliem werk bij de Combo's van Pia Beck en Pim Jacobs deden Rhythme's lezers de oren spitsen met het bekende eindresultaat (34½ %)."

Enfin, er volgden engagementen met de Diamond Five, Boy's Big Band, Louis van Dijk enzovoort. Gerard Bielderman heeft alle opnamen keurig op een rij gezet in zijn almaar groeiende serie discografieën. Het moet nog een hele klus zijn geweest, daar Engels vrijwel nooit een eigen band heeft geleid en de opnamen dus uit allerlei combinaties en platenlabels geplukt moesten worden. Registers op labels, musici en titels wijzen de gebruiker verder op weg.

Het is overigens te hopen dat de meest recente sessie, die van trompettist Jan van Duikeren met het Metropole Orkest (augustus 2020), niet Engels' laatste is geweest. Naast de biografie van Jeroen de Valk (2015) is nu dus ook zijn werk, voorzover dat is vastgelegd, in kaart gebracht.

Platen II

Wie wel eens geprobeerd heeft een stapeltje platen te slijten, kent de geringschattende blik van de opkoper. Die vindt het allemaal maar zozo, wetende dat de klant allang blij is dat hij het vrachtje niet weer terug naar huis hoeft te slepen. De eerste winkel die er een bestaansrecht in zag was in november 1955 Concerto aan de Utrechtsestraat in Amsterdam. Ze hebben het tot op heden volgehouden. De handel was uit nood geboren, want de oprichter, Gijs Molenaar, kon zich niet verenigen met de prijsafspraken van de platenmaatschappijen onderling. Pas acht jaar later kwam daar verandering in en mocht hij ook nieuwe platen verkopen.

Ewoud Kieft werkte er acht jaar en leerde er het sorteren, het 'uithoezen' en hoe hij een plaat moest vasthouden. Toen hij voldoende ingewerkt was, mocht hij ze ook prijzen. Hij beschrijft het wel en wee van de personeelsleden, het gedrag van de klanten – pleiners en dijkers, trambestuurders en vuilnisophalers – en de rages in de popmuziek – alleen al van metal noemt hij achttien soorten. Je moest opletten of er gejat werd en arme sloebbers kon je desnoods een keer matsen.

Intrigerend is het verhaal van vrijwilliger Dorien Heerma van Voss en haar broer Arend Jan, die, als ze thuis hun plaatjes draaiden, niemands aanwezigheid verdroegen, alleen die van elkaar. (*)

En dan is er de obsessie van platenverzamelaar Niels Lettinga, die de hoezen van zeldzame exemplaren verminkte en ze aldus tot de zijne maakte. Kieft weet een en ander nog te nuanceren. Zijn boek is zeer leesbaar, niet alleen vanwege de onderwerpkeuze maar ook door de prettige stijl van schrijven. Bovendien geeft hij de vele gesprekken die hij voerde zo levendig weer dat die passages niet noemenswaard afwijken van zijn eigen ervaringen.

Kieft beschrijft een aantal foto's; die zouden we ook willen zien. Misschien bij een volgende druk? En voeg er dan meteen een register of ten minste een inhoudsopgave aan toe.

Jan J. Mulder

JAZZ OP DE PLAAT

DUKE ELLINGTON
Live At The Berlin Jazz Festival
1969-1973

The Lost Recordings
 (<https://bit.ly/3xeESvC>)

Hoeveel Ellington heeft u al in de platenkast, om over de overdaad aan albums via streamingdiensten nog maar te zwijgen. Maar kun je ooit genoeg van Ellington krijgen? Voor diegenen die daarop volmondig nee antwoorden is er goed nieuws. Deze cd bevat muziek afkomstig van twee concerten opgenomen tijdens de Berliner Jazztage; een van de bigband uit 1969 en een van een kleinere formatie uit 1973.

Om met het laatste concert te beginnen. Ellington opent prachtig met een onnavolgbare piano-improvisatie zoals alleen hij dat kan; verstilling in een afgeladen concertzaal. Je kunt een speld horen vallen. En dan vallen Crazy Joe Benjamin (bas) en Quintin White (drums) in en horen we flarden van beroemde Ellington-klassiekers. In het nummer 'Pitter panther patter' speelt Ellington een heerlijk bonkig duet met Crazy Joe in zijn stride-piano-stijl. Naast het onvergetelijke 'Take the 'A' train' en 'Sophisticated lady' wordt deze concertregistratie verrast met een optreden van tapdancer Baby Laurence, waarbij deze zelf even uitlegt wat de quintessence is van een goede tapdancesolo. Dat Ellington een paar maanden later aan longkanker zou overlijden is bij het beluisteren van dit concert niet voor te stellen. We horen namelijk hier een muzikale gigant met veel energie, plezier en natuurlijk grenzeloze muzikaliteit.

De tweede sessie op deze cd is een concert uit 1969. Het betreft hier de voltallige band van Ellington met nog alle grote solisten als Johnny Hodges (sax), Harold Ashby (sax) en Cat Anderson (trompet) achter de lessenaartjes. Ik vermoed dat de lijst van muzikanten op het cd-hoesje zeer onvolledig is aangezien de bassist in de opgave ontbreekt, maar wel in het openingsnummer 'La plus belle Africaine' een spetterende solo laat horen. Rond dezelfde tijd gaf Ellington concerten in Rotterdam en Keulen met Victor Gaskin op bas. Dus het is aannemelijk dat ook hier Gaskin de bron van deze fraaie solo is. In het nummer 'El gato' horen we Cat Anderson op zijn best. 'I can't get started' is gereserveerd voor trompettist Cootie Williams, die er een mooie emotionele showcase van maakt met Ellington, die op precies de juiste momenten pianoprikjes geeft. Hiervan krijgt een beetje Ellington-liefhebber toch nooit genoeg. En dan moet de verrassing nog komen met een spetterende versie 'Satin doll' waarin organist Wild Bill Davis ronkend soleert op orgel en Cat Anderson de stratosfeer in schettert. Ellington zelf zorgt voor de 'cooling down' met een pianobespiegeling van de bovenste plank. De Duitse radio die deze banden op de plank had liggen heeft ze uitermate netjes gerestaureerd en dus horen we deze giganten in volle glorie. De 1973-sessie is in stereo en de 1969-sessie in mono, maar dat doet aan de muziek en de geluidskwaliteit niets af.

Sjoerd van Aelst

Bezetting 1973:

Duke Ellington (piano), Joe Benjamin (bas), Quinten 'Rocky' White Jr. (drums), Harold 'Money' Johnson (trompet), Paul Gonsalves (tenorsax), Harry Carney (baritonsax, klarinet).

Bezetting 1969:

Duke Ellington (piano), Cat Anderson, Cootie Williams, Mercer Ellington (trompet), Harold Ashby, Johnny Hodges, Paul Gonsalves, Harry Carney (saxen), Rufus Jones (drums).

Bekijk hier Duke Ellington live in Berlijn (1969):
<https://www.youtube.com/watch?v=X-X2zeNP5Aq>

TIGRAN HAMASYAN
StandArt
Nonesuch

Niets is wat het lijkt op 'StandArt'. Sterker nog - je weet niet eens waar iets op lijkt. Je hoort boeiende muziek, zoveel staat vast. Verwarring is helemaal niet erg en was zelfs een kenmerk van de muziek van bijvoorbeeld impro-voorman Misha Mengelberg. Pianist Hamasyan heeft een dusdanig krachtige - om niet te zeggen bonkige linkerhand, dat de bas-sist afwezig lijkt. Pas na een paar tracks, in een vlot tempo, blijkt hij er toch te zijn, driftig plukkend in een afgeschermd hoekje van de studio. De trompet van Ambrose Akinmusire klinkt in 'I should care' als een zacht aangeblazen sopraansaxofoon. Welke sax Mark Turner bespeelt in een langzaam uitgesponnen versie van 'All the things you are', wordt mij na een half eeuw jazz beluisteren niet duidelijk. Een tenorsaxofoon, en dan in het hoge register? Meer raadselen dienen zich aan bij de thema's.

Tigran Hamasyan cum suis spelen vooral standards. Maar niet behaaglijk en herkenbaar, zoals laten we zeggen saxofonist Scott Hamilton dat zou doen. Hij voorzagt de stukken van ongewone tempi en andere akkoorden en daar blijft het niet bij.

De melodieën van het Parker-thema 'Big foot' en de evergreen 'Sofly as in a morning sunrise' komen haastig voorbij, te midden van een arrangement vol schichtige syncopen. 'When a woman loves a man' en 'Laura' lijken mij voor de onvoorbereide luisteraar onherkenbaar. In de liner notes legt de leider uit dat hij het Great American Songbook ziet als een soort Armeense volksmuziek. Zelf is hij Armeens. Het lijkt erop dat het gros van die musicalsongs werd geschreven door componisten die ook al verstoppertje speelden. Joodse vluchtelingen uit Rusland en Oost-Europa, of nazaten daarvan, die zich van een nieuwe naam voorzagen. Neem Jacob Gershowitz (George Gershwin), Israel Baline (Irving Berlin) of Hyman Arluck (Harold Arlen). Ze deden zich zo Amerikaans mogelijk voor, maar de inspiratie kwam evengoed uit de synagoge. Tigran heet eigenlijk Տիգրան Համասյան.

Hoe Armeens dit album klinkt, laat ik over aan de Armenen. Wát we zeker weten, is dat traditioneel materiaal nog steeds kan worden ingezet. Zelfs door deze uiterst vingervlugge pianist, die pas in de dertig is maar de indruk wekt alles al eens te hebben gedaan, geprobeerd en gespeeld. Hij verwierf daarmee een gevulde prijzenkast maar ook snelle vingers. Soms lijken die vingers hun eigen gang te gaan. Dan biedt zo'n betrouwbaar, ouderwets-ambachtelijke song houvast voor de uitvoerder en de luisteraar.

Jeroen de Valk

Bezetting: Tigran Hamasyan (piano), Matt Brewer (bas) en Justin Brown (drums)
+ Joshua Redman, Mark Turner (saxen), Ambrose Akinmusire (trompet).

LOET VAN DER LEE QUINTET
Rode Hert Sessions Part Two
Jazzshop Records

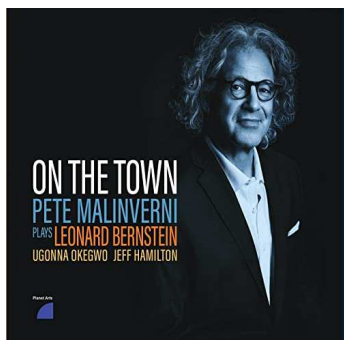

Doorie dagen zijn het, zo tussen Kerst en Nieuwjaar. Zeker als een corona-lockdown je aan huis kluis-tert. Daar vond trompettist Loet van der Lee een oplossing voor. Met een aantal muzikanten trok hij zich terug in het pittoreske Roderwolde om eens flink met elkaar te jammen. In Roderwolde is ook nog eens de Rode Hert Studio gevestigd met als resultaat dat we de hoogtepunten van deze sessies in volle glorie kunnen beluisteren. Het is niet de eerste keer dat Loet van der Lee deze formule koos om fraaie muziek op te nemen. Al eerder, in 2019 om precies te zijn, nam het kwintet er de cd 'Rode Hert Sessies Part One' op. Tijdens deze retraite is zijn vaste kwintet uitgebreid met Durk Hijma op gitaar en Lucas Santana op altsax en fluit. De royale bezetting van de groep hoor je terug in de mooie volle collectieven. Dat afzondering louterend werkt horen we aan het eindresultaat waar duidelijk lol en perfectie samen gaan.

Loet van der Lee staat garant voor jazz met een hoge herkenbaarheid. Hij is niet vies van mooie standards en evergreens en ook zijn eigen composities passen naadloos in dit idioom. Hij speelt in de vette hardbopstijl, een jazzstroming waarmee de babyboomgeneratie is opgegroeid; de muziek uit gouden Blue Note-jaren. Zijn kwintet heeft dit idioom helemaal in de vingers en nergens op deze cd bekruipt je het gevoel dat dit een slap aftreksel is van de muziek uit de roemruchte jaren vijftig, zestig. Slagwerker Tim Hennekes speelt in de sound van de groep een cruciale rol. Hij zit zijn collega's dicht op de huid en de manier waarop doet denken aan hoe Art Blakey indertijd zijn 'youngsters' aanvuurde. Denk nu niet dat er alleen stomende hardbop op deze cd staat. Er zitten ook fraaie ballads en soepele swingers tussen, zoals 'I've never been in love before'. Evenals op deel één kiest Van der Lee op deze cd voor een bekend klassiek thema als startpunt voor een jazzimprovisatie. Ditmaal gaat het beroemde leidmotief uit Brahms' derde symfonie op de behandeltafel. Maar vrees niet, ook met dit onsterfelijk mooie thema weten deze muzikanten wel raad. **Sjoerd van Aelst**

Bezetting: Loet van der Lee (trompet, flugelhorn), Gideon Tazelaar (tenorsax), Lucas Figueiredo Santana (altsax, fluit), Durk Hijma (gitaar), Sebastian van Bavel (piano), Cas Jiskoot (bas), Tim Hennekes (drums).

PETE MALINVERNI
On The Town
 Planet Arts

De New Yorkse pianist Pete Malinverni (1957) heeft met zijn trio negen composities van Leonard Bernstein (1918-1990) opgenomen. Bernstein heeft zich in zijn gehele carrière regelmatig op het grensvlak van klassieke muziek en Broadway-producties begeven, met als bekendste resultaat 'West Side Story' (1957). Vreemd genoeg heeft Bernsteins werk, anders dan dat van musicalcomponisten zoals George Gershwin, Cole Porter en Jerome Kern, in de jazz niet veel weerklank gevonden. Als we 'Real Books' (boeken met eenvoudige partijtjes van jazzstandards, al dan niet met fouten genoteerd) als graadmeter nemen, is de oogst bijzonder mager. Slechts twee stukjes van Bernstein zijn daar te vinden. Overbekende stukken als 'Maria', 'I want to be in America', 'Tonight' (uit de 'West Side Story') treft men in de jazz zelden of nooit aan. Een verklaring kan zijn dat men binnen de jazz in de jaren vijftig, de tijd dat de stukken van Bernstein verschenen, niet langer bezig was met het naar jazz vertalen van songs uit 'The Great American Songbook', maar sterker dan voorheen op werk van jazzmusici zelf was gefocust. Denk aan componisten als Monk, Mingus, Silver, Golson, Ornette Coleman en Coltrane. Men had de muziek van Bernstein vermoedelijk niet meer nodig als materiaal om over te improviseren. Daarom is het een goed initiatief van Malinverni om alsnog werk van Bernstein in de jazzsfeer te trekken. Hij is overigens niet de eerste. Collega-pianist Bill Charlap ging hem in 2004 voor met een geheel aan Bernstein gewijd album.

Malinverni's album is een echte pianoplaat geworden. De begeleiding is bij drummer Jeff Hamilton en bassist Ugonna Okegwo in uitstekende handen. Hier en daar zijn er bassolo's en korte drumsolo's, maar de piano staat centraal in dit trio.

De pianist improviseert doorgaans met ruimte in de frasering, 'ademend' spel dus. In de uptempo's is zijn timing soms nogal vóór in de tel, maar toch niet gejaagd. Deze wat 'huppelende' stijl valt met name op in 'New York, New York' (niet te verwarren met het gelijknamige, door Sinatra populair gemaakte lied; dit is een stuk uit de Broadway-productie 'On The Town', 1944). Het thema van 'Somewhere' (vooral bekend als 'There's a place for us', uit 'West Side Story', met de kenmerkende stijgende melodiestronk over een klein septiem) wordt voorgedragen met mooi pedaalgebruik, waardoor het vocale karakter van het stuk wordt benadrukt. Zeer geslaagd is 'Cool' (uit 'West Side Story', een wild instrumentaal stuk waarbij een jeugdbende zich opmaakt voor een confrontatie). De sfeer van het origineel wordt hier opgeroepen door een benadering die mij deed denken aan de oude plaat 'Money Jungle' van Duke Ellington, Charles Mingus en Max Roach.

Er valt veel te genieten bij dit album, waarin Malinverni eer be- toont aan Bernstein, op een manier die in het algemeen relaxed overkomt, met respect voor de originele composities. De pianist vervalt nergens in vertoon van pianistische hoogstandjes of heftige swing, en weet de sfeer van de stukken goed te treffen.

Ruud Bergamin

Bezetting:

Pete Malinverni, piano,
 Ugonna Okegwo, bas,
 Jeff Hamilton, drums.

Bekijk hier een video over de cd:

<https://www.youtube.com/watch?v=qmulPt-GkZA>

EDOARDO LIBERATI SYNTHETICS**Everyday Life**
GleAM Records

'Storytelling' dat is waar het in de muziek van gitarist Edoardo Liberati om gaat. Tempo, compositie, arrangement, het is slechts het gereedschap voor het gevoel, het verhaal dat de muziek oproept. Met dat voor ogen componeerde Liberati voor zijn eerste echte debuutalbum elf stukken die verrassend divers klinken. Het eerste echte eigen album, lees ik met verbazing in de hoestekst. Daarmee doet Edoardo zichzelf toch echt te kort. Want zo'n drie jaar geleden maakte hij als student op het Codart Instituut in Rotterdam al een uitstekende cd vol met eigen klinkende composities. Die cd was weliswaar niet zo gevarieerd als deze, maar voor deze productie heeft Liberati dan ook een heel blik Italiaans muzikaal talent opengetrokken. Edoardo heeft na zijn studie het Rotterdamse verruild voor Italië en die overgang heeft kruim gekost. Maar zie hier het resultaat; een klinkende nieuwe cd getiteld 'Everyday Life'. Het titelstuk is direct een 'earcatcher' met Liberati solo op akoestische gitaar in een intrigerend mooi en bezonnen stuk muziek. In 'Lithium' doet hij dat nog eens dunnetjes over met de hele band in fraaie collectieven. Een belangrijke rol op deze cd is weggelegd voor Giulia Cianca. Haar frisse zang, soms met tekst maar vaak ook woordloos, is speels en muzikaal. De meeste stukken heeft Liberati in een fors temp na de coronapandemie voor deze cd geschreven. Die periode van inspiratie leverde een breed palet aan gevarieerde muziek op; composities met een kop en een staart en stevig vastgenageld aan het brede fundament van Europese jazzmuziek. Tijdens de eindeloze tijd van de corona-lockdowns was de inspiratie ver te zoeken en schreef Edoardo met moeite slechts twee stukken. Het moest er als het ware uit worden geperst. De zware bevalling leverde uiteindelijk toch ook twee fraaie composities op, getiteld 'When the movie's over' en 'Choro cantato'. Het zijn uitersten; het ene gedragen en melancholisch, de ander up-tempo, taccato en vol levenslust.

Het tourschema van Edoardo en zijn Synthetics laat met het verschijnen van deze cd 'Everyday Life' zien dat er in Italië veel belangstelling is. Hij is dus komende maand eerst zijn thuismarkt Italië aan het bedienen, maar eind juni strijkt hij neer in zijn vertrouwde Rotterdam voor verschillende optredens. Voor ons een uitstekende gelegenheid om zijn nieuwe band van dichtbij te bewonderen.

Sjoerd van Aelst

Bezetting: Edoardo Liberati (electric en akoestisch gitaar), Vittorio Solimene (Piano, Fender Rhodes), Alessandro Bintzios (bas), Riccardo Galli (drums), Nico Gori (klarinetten), Giulia Cianca (vocals), Giacomo Serino (trompet), Iacopo Teolis (trompet), Lorenzo Simoni (altsax), Francesco Panconesi (tenorsax).

Bekijk hier een video over de cd:<https://www.youtube.com/watch?v=woguTCpvAr8>**CHES SMITH****Interpret It Well**
Pyroclastic Records

Toen gitarist Bill Frisell een concert bijwoonde van het trio van slagwerker Ches Smith met altviolist Mat Maneri en pianist Craig Taborn, was hij gefascineerd door de klank van het ensemble. De composities van de bandleider lieten zoveel ruimte dat er voor de luisteraar nog veel in te vullen viel. Typisch het soort muziek waar de gitarist ook altijd op uit is. Frisell wilde dus graag meedoen, en na een live concert ging het viertal ook de studio in, en daarvan is 'Interpret It Well' het resultaat. Smith schrijft suiteachtige stukken (de meeste nemen tussen de tien minuten en een kwartier in beslag), die telkens anders van verloop zijn. Het titelstuk, bijvoorbeeld, opent met minimalistische, repeterende figuurtjes, waarbij de vier muzikanten voorzichtig de contouren van een beeld schetsen (zoals ook de 'cover art' van Raymond Pettibon). Gaandeweg zetten Smith en Taborn een ritme in, waarover Maneri en Frisell lange lijnen zetten. Het resultaat doet denken aan het werk van Radiohead, met een zelfde soort dramatiek ook. 'Morbid' opent even behoedzaam, met een onderhuidse spanning, maar 'Clear major' gaat juist weer van start met een piano-ostinato, om ruim baan te maken voor een altvioelmelodie en ten slotte een gillende gitaarsolo. Het verleent het album iets caleidoscopisch en biedt heel veel aanknopingspunten voor fascinerende nieuwe inzichten bij elke beluistering. De microtonale aanpak van Maneri sluit perfect aan bij de snaarbuigingen van Frisell, zodat vaak niet meer onontwaarbaar is wie wat speelt. Bovendien stellen de vier muzikanten zich volledig in dienst van het eindresultaat – het zijn echte teamspelers met een prettig gebrek aan ego.

Herman te Loo

Bezetting: Mat Maneri (altviool), Bill Frisell (gitaar), Craig Taborn (piano), Ches Smith (drums, vibrafoon).

Luister hier naar tracks van het album:<https://bit.ly/3aOyDqJ>

ROSE/RODRIGUES/RODRIGUES/KNEER
Birds And Humans
 Creative Sources Recordings

De opening van dit album klinkt precies zoals je in de vrije geïmproviseerde muziek zou kunnen verwachten van een bezetting met baritonsax, altviool, cello en contrabas. Een saxofonist die met 'slap tongue' een ritmisch patroon aanzet en strijkers die voor krassende geluiden zorgen en de strijkstok op de snaren laten knallen. De luisteraar die dan afhaakt, zal zeker spijt krijgen, want 'Birds And Humans' bevat veel meer dan de bekende schurende klanken alleen. Ernesto Rodrigues (altviool), oprichter van het Portugese label Creative Sources en zijn zoon Guilherme (cello) gebruiken deze ongemakkelijke klanken als mogelijke bouwstenen voor hun muziek. Maar met de Britse baritonsaxofonist Simon Rose en de Duitse contrabassist Meinrad Kneer (met veel Nederlandse connecties) onderzoeken ze de hele klankwereld die hun instrumentarium biedt. Zo benadert Rose met lange noten en een fraai vibrato het strijkwerk van de cello en de contrabas. Met altviool in plaats van viool erbij is er een klankbeeld dat veel laagte biedt en daardoor iets duisters en onheilspellends oproept. Daarnaast schuilt er wel degelijk lyriek in de bijna-melodieën die geregeld voorbij trekken.

Herman te Loo

Bezetting: Simon Rose (baritonsax), Ernesto Rodrigues (altviool), Guilherme Rodrigues (cello), Meinrad Kneer (bas).

Luister hier naar tracks van het album:
<https://bit.ly/3HgiwhH>

UIT HET ARCHIEF VAN WILLIAM P. GOTTLIEB

Benny Goodman, 400 Restaurant, NY, ca. juli 1946.

JAZZ OP HET PODIUM

BRUSSELS JAZZ WEEKEND

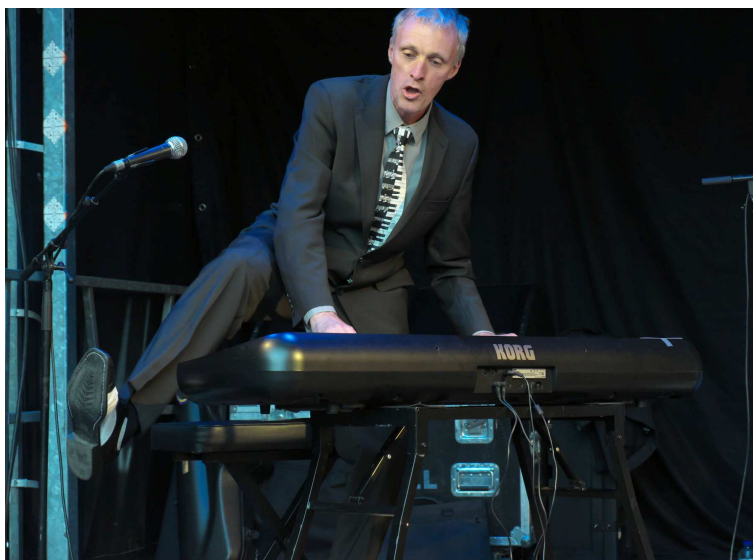
Datum en plaats:

27-29 mei 2022,
150 optredens op diverse podia in het centrum van Brussel, Etterbeek, Woluwe-Saint-Pierre en Anderlecht.

Op 29 april werd in Brussel uitbundig gevierd dat het precies honderd jaar geleden was dat jazzmuzikant Toots Thielemans, de grootste Brusselaar aller tijden, werd geboren. Nog geen maand later vond voor de vijfde keer het Brussels Jazz Weekend plaats, en ook dat stond van begin tot eind in het teken van Toots.

Het Brussels Jazz Weekend lijkt in opzet op Jazz in Duketown in Den Bosch. Een weekend lang zijn in de binnenstad gratis concerten op de belangrijkste stadspleinen te horen en bieden cafés en binnenpodia ruimte voor gratis jazzconcerten. Het belangrijkste podium is op het grootste en mooiste plein van Brussel, de Grote Markt, onder de schaduw van het uitbundig gotische stadhuis. Op dit podium stonden grote jazznamen, veelal van buiten België, terwijl op de andere podia voornamelijk voor ons doorgaans onbekende Belgische groepen stonden geprogrammeerd. Vanuit het centrum van de Grote Markt werd in een rondom uitdijende cirkel van kleinere podia het aandeel van het thema Toots Thielemans steeds geringer en de kwaliteit van de muziek in veel gevallen eveneens. De afstanden tussen de buitenpodia waren kort, mits men het grillige stratenpatroon van Brussel kende, maar doordat alle concerten in het tijdsplan synchroon liepen moesten soms moeilijke keuzes gemaakt worden.

Het thema 'Toots 100' was met name op de Grote Markt onontkoombaar. De grootste Toots' hit 'Bluesette' kwam het hele weekend in vele gedaanten tot ons. De Nederlandse pianist **Mike del Ferro** opende het evenement met een groep die hij zelfs Toots 100 had genoemd en waarin Adam Glasser harmonica speelde. Trots vertelde Mike dat hij veel met Toots had gespeeld. Na hem stond gitarist **Philip Catherine** met Bert van den Brink op het podium. Catherine is een van de grootste vrienden van Toots en van zijn weduwe Huguette Thielemans, [...vervolg in de rechterkolom](#)

Filiep 'Boogie Phil' Ketels maakte met nummers van Louis Jordan en Cab Calloway een feestje op het Beursplein. (Foto: Tom Beetz)

die er de eerste avond ook bij was. De harmonica speelde steeds een hoofdrol zoals bij **Hermine Deurloo**, die featured solist was bij het Brussels Jazz Orchestra, terwijl twee pleinen verderop Dave Reniers bij het **Big Dave Trio** met zijn, door Toots nooit aangeraakte diatonische harmonica, Chicago-blues speelde. Bij de Franse **Olivier Ker Ourio** leidde de eerste noot van 'Bluesette' al tot een spontaan applaus, maar als het om de chromatische harmonica gaat kwam de Deense **Mathias Heise** toch wel het dichtst in de buurt van de emotioneel spelende Toots. Zijn band, die de naam van pianist Niels Lan Doky kreeg, was hoe dan ook een van de hoogtepunten. Doky was zelf overigens verhinderd en niet aanwezig bij zijn International Jazz Collective dat bestaat uit een associatie van musici uit Europa en Amerika. Hij werd vervangen door de eveneens Deense pianist Thomas Clausen. Met de Deense bassist Tobias Dall en de Amerikanen Victor Jones op drums en saxofonist Rick Margitza was dit wel een supergroep die het publiek op de Grote Markt in vervoering bracht. Een gemengd publiek was het met veel jongeren, verstokte oudere jazzliefhebbers en zelfs een dakloze zwerver die de musici met de steeds herhaalde kreet 'Bravo' aanmoedigde.

Bij de kleinere podia werd niet alleen geluisterd maar vooral ook veel gedanst. Bij de Afro-jazz van de **Fabrice Mukuna Band** kon je ook niets anders want muzikaal was er verder niet veel te halen. Bij de **Hop'sh Bam Connection** van trompettist Marie-Anne Standaert werd swing en jump jazz in de stijl van de jaren veertig en vijftig geweldig gespeeld waarbij de helft van het publiek fanatiek de jive danste en de andere helft ingetogen genoot van de meesterlijke swing. Iets minder professioneel maar zeker zo aanstekelijk was de boogie woogie van pianist Filiep Ketels, in België bekend onder de naam **Boogie Phil**. In de kleine cafés was het vooral gezellig met een Zinnebir in de hand, maar het zoeken naar dat ene pareltje werd uiteindelijk toch beloond in 't Goudblommeke In Papier waar het trio van de Italiaanse gitarist **Matteo Di Leonardo** de meest vrije interpretatie van 'Bluesette' van het Brussels Jazz Weekend inzette.

Tom Beetz

[Meer foto's van het Weekend op de volgende pagina's.](#)

De Nederlandse harmonicatrots Hermine Deurloo schitterde bij het Brussels Jazz Orchestra van Frank Vaganée (rechts op fluit). (Foto: Tom Beetz)

Trompettiste Marie-Anne Standaert leidde de Gentse band Hop'sh Bam Connection die swing, rhythm and blues en jump jazz een nieuw en fris leven gaf. (Foto: Tom Beetz)

Mike del Ferro opende met de Zuid-Afrikaanse Adam Glasser op harmonica het Brussels Jazz Weekend met een eerbetoon aan Toots Thielemans.
(Foto: Tom Beetz)

Het Matteo Di Leonardo Trio met bassist Emanuel Van Mieghem en drummer Umberto Odone speelde nummers die Toots Thielemans ook vaak speelde.
(Foto: Tom Beetz)

Dankzij Mathias Heise op harmonica werd het gemis van Niels Lan Doky bij diens International Jazz Collective ruimschoots goed gemaakt. (Foto: Tom Beetz)

Spelers van harmonica waren er in verschillende soorten en maten te beluisteren. Olivier Ker Ourio was een van hen. (Foto: Tom Beetz)

DICK DE GRAAF QUARTET

Bezetting:

Dick de Graaf (tenor-, sopraansax),
Barry Green (piano),
Jos Machtel (contrabas),
Pascal Vermeer (drums).

Datum en plaats:

20 mei 2022,
LantarenVenster, Rotterdam.

Dick de Graaf. (Foto: Joke Schot)

Dick de Graaf is een geboren verteller, die moeiteloos schakelt tussen spelen en spreken.

Met ferme passen loopt hij naar het midden van de arena en plaatst zonder aarzelen zijn lippen rond het riet, om direct longen en vingers los te maken in gedragen sonoor klinkende frases. Als een kleine zwerm voegen de bandleden zich bij hem. In 'Swallow' wordt de melodische architectuur van de muziek gebed in een smaakvol arrangement. Elementen die zeer herkenbaar zijn in de gelaagde muziek van Dick de Graaf. Dick viert dit jaar zijn veertigjarig bestaan als jazzmuzikant. Om die reden verscheen onlangs bij Zennez Records het smaakvol uitgegeven album 'Festive', dat mag worden gezien als piketpaal bij een tijdperk, een oeuvre en een persoonlijkheid. De elpee is voorzien van een lijvig boekwerk dat in het formaat van de hoes bij het vinyl is gestoken. Een collectors item. De Graaf is een observator en een geboren verteller, die moeiteloos schakelt tussen spelen en spreken. Op deze avond doet hij dat door anekdotes uit een recent en verder verleden voor te dragen van papier. De combinatie van muziek en tekst heeft een filmisch effect. De stilte tussen de nummers wordt naadloos gevuld met korte verhalen die in dit geval enig licht werpen op tamelijk triviale, maar smakelijk verwoorde belevenissen die horen bij het muzikantenbestaan. Dick vertelt over kleedkamers, verkeersproblemen en onvoorziene schade aan zijn begeerenswaardige saxofoon van het befaamde Franse merk Selmer. De reparateur uit Johannesburg kreeg niet vaak zo'n mooi instrument in handen. Zeker niet als het door een bijna fatale val half was geplet door de bespeler...

[...vervolg op de volgende pagina](#)

Jos Machtel. (Foto: Joke Schot)

Tijdens onverwachte situaties ontstaan de mooiste dingen. Voor Dick was corona daarom een beperking die ook vrijheid schiep. Het gaf hem de rust om lange wandelingen te maken en te ontdekken dat de stilte van de eerste lockdown ruimte gaf aan geluiden uit de natuur en kerkklokken in de verte. Zo ontstond 'Passeggiata anno corona'. Een melodietje opgesnoven in de buitenlucht, dat betekenis geeft aan een tijd in verwarring. Een mijmering die geleidelijk overgaat in vrije gedachten die het gemoed sussen en meevoeren in een verlangen naar een onafhankelijke wereld zonder grenzen, zonder fratsen.

Met zijn eigen verhaaltjes rijgt Dick stukken aaneen uit het heden en zijn rijk gevulde valies. Het grote verhaal gaat over zijn (zelf)reflecties op muziek en de mechanismen daarin die hij onder de loep nam in 'Beyond borders: broadening the artistic palette of (composing) improvisers', zijn proefschrift uit 2017. Zo krijgt 'Eleanor Rigby' een nieuwe klank in een onverwacht anders gearrangeerde uitvoering. Een song die ondanks de delirische ondertoon goed gedijt in een ambiance van swing en ritmiek.

De meeste stukken die de revue passeren zijn eigen composities met de diepgang die je kan verwachten van de Nederlandse nestor van de jazzsaxofoon. Pianist Barry Green lijkt in het leven geroepen om de filosofie van De Graaf verder te verdiepen. Zijn geavanceerde spel vormt een eigen entiteit binnen het ensemble, waarmee hij rijkgeschakeerde vergezichten schetst. De fraaie inkleuringen van de ritmesectie maken deze vertellingen zeer compleet.

Roland Huguenin

i277
JazzFlits

De meeste stukken die de revue passeren zijn eigen composities met de diepgang die je kan verwachten van de Nederlandse nestor van de jazzsaxofoon.

Dick de Graaf en Jos Machtel. (Foto: Joke Schot)

Dick de Graaf is dit jaar veertig jaar jazzmuzikant en viert dat onder meer met een nieuw album bij Zenez Records: 'Festive'.

Pascal Vermeer. (Foto: Joke Schot)

Barry Green. (Foto: Joke Schot)

LUCIANO BIONDINI & KLAUS FALSCHLUNGER

Bezetting:

Luciano Biondini (accordeon),
Klaus Falschlunger (sitar).

Datum en plaats:

19 mei 2022,
LantarenVenster, Rotterdam.

Het verslag van dit concert zou heel kort kunnen zijn: twee uitermate gedreven muzikanten vormen samen een overweldigend ensemble. Met een ongekend boeiend klankpalet en zinderende improvisaties, creëerden zij een bedwelmende luisterervaring. Het publiek beleefde een zeer *compleet* concert.

Wat maakt een concert *compleet*? Het is altijd gevaarlijk om vragen te stellen die je zelf moet beantwoorden. Meestal blijft die 'onderzoeksfase' buiten beeld in een verslag of recensie. 'Het antwoord' wordt opgelepeld en daar zul je het mee moeten doen. Research naar de achtergrond van accordeonist Biondini en sitarspeler Falschlunger levert genoeg informatie op om een idee te vormen over de muziek die zij apart van elkaar en samen maken. Maar dan ben je er nog niet. Je kunt kijken naar en oordelen over diverse aspecten van de muziek en de uitvoerenden, en toch niet komen tot de essentie of finesse van het geheel. Wel kun je aangeven van doen te hebben met de zoveelste 'copycat' die vaardig speelt, emotioneel betrokken is en blijk geeft van diepgang of historische reflectie. Maar met *compleet* bedoel ik dat de beleving aanvoelt als bijzonder, of uniek zelfs, onweerstaanbare zeggingskracht bezit en de luisteraar groot genoeg schenkt.

Opgetogen en vol verwachting gingen we op weg naar LantarenVenster, in de wetenschap dat we een van die bijzondere concerten mochten beleven, die slechts mondjesmaat worden geprogrammeerd. Stomverbaasd betraden we de foyer. Waar was het publiek? Het OV was niet uitgevallen, lange files waren er evenmin. Het podium had geadverteerd met een intrigerende aankondiging. Waar we een levendig gezelschap liefhebbers verwachtten, zagen we een handjevol mensen die een oorverdovende stilte markeerden.

Ik werd pijnlijk getroffen door deze situatie. Dit soort concerten wordt onbetaalbaar als er maar twintig tickets worden
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Biondini (bovenste foto) en Falschlunger. (Foto's Joke Schot)

verkocht. Waar de cultuursector jarenlang werd geknepen door de overheid, knijpen we nu zelf. Voorlopig is corona verleden tijd. Laten we nu omarmen wat we koesteren en volop genieten zolang we zonder restricties in de zalen mogen.

Aan het concert van Biondini en Falschlunger denk ik met enige weemoed terug. Het zijn mannen met een bijna ongekenne scheppingskracht, passie en gedrevenheid. Met hun bijzondere instrumenten schiepen ze een schoonheid die niet vanzelfsprekend is, maar ontstaat uit de vindingrijke en virtuoze manier waarop ze hun instrumenten aanspreken en ontsluiten. Hun spel is een mengeling van vaardigheden die samenvloeien tot een sensationele fusie. In elkaars verlengde scheppen ze een adembenemende variëteit en laten waarschijnlijk geen enkele mogelijkheid onbenut om te excelleren. Falschlunger heeft zich daartoe ook de Indiase scat eigen gemaakt. Ga vooral luisteren naar hun recent verschenen album 'Once In A Blue Moon' waarop zij hun muzikale bagage hebben samengevoegd tot een smaakvol geheel van omzwervingen en poëzie.

Na afloop van het concert zei ik tegen Klaus Falschlunger dat de muziek voor mij smaakte als een exclusief gerecht en mij vulde met een zintuiglijke sensatie. Hij reageerde met een dankbare blik. Respect voor deze mannen die 100% gaven voor 5% van de zaalcapaciteit.

Roland Huguenin

[Meer foto's van dit concert op de volgende pagina.](#)

Luciano Bondini. (Foto: Joke Schot)

Luciano Biondini (accordeon) en Klaus Falschlunger (sitar). (Foto: Joke Schot)

VARIA

Jazz in het Haagse Zuiderpark

Op drie vrijdagen, 15 juli, 26 augustus en 24 september, is deze zomer jazz te horen in het Zuiderparktheater in Den Haag. Programmeur van de reeks 'Jazz in the Park' is trompettist Michael Varkamp. Hij heeft een wisselend programma met jong talent samengesteld. Namen van optredenden zijn op dit moment niet bekend.

Info: <https://bit.ly/3NYOWPY>

Jakob Bro. (Foto: Michael Drong)

Publiek welkom bij opname ECM-album Jakob Bro in Brussel

Publiek is welkom tijdens vier avonden in het Brusselse omroepgebouw Flagey waarop gitarist **Jakob Bro** zijn nieuwe album voor het ECM-label gaat opnemen. Bro wordt begeleid door bassist Anders Christensen en drummer Brian Blade. ECM-oprichter en -producer Manfred Eicher zelf zal de opnames in Studio 1 leiden. "To be able to play four nights at Flagey and to record there with the presence of Manfred Eicher is as close as I can get to a perfect musical situation", zegt Jakob Bro. De opnames zijn op 1, 2, 3 en 4 september om 20.15 uur.

Meer info: <https://bit.ly/3NYRWMe>

Heeft u jazznieuws?
Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

Nicolò Ricci's Ambergis. (Persfoto)

Programma Amersfoort World Jazz Festival bekend

Meer dan honderd concerten biedt het Amersfoort World Jazz Festival van 4 t/m 14 augustus 2022. De 43ste editie telt veel gratis concerten, maar voor een deel van de concerten moet betaald worden. Een dertigtal groepen van Nederlandse bodem presenteert tijdens het festival een recentelijk verschenen album. Onder anderen de oudgedienden saxofonist Bart Wirtz, bassist Johan Plomp en trompettiste Ellister van der Molen, maar ook veel aanstormend talent als bassist Thomas Pol, bandleider Tijn Wybenga, **Nicolò Ricci's Ambergis** en Dutch Jazz Collective. Verder zijn er concerten van de International Artists in Residence John (bas) en Gerald (piano) Clayton. Nog een willekeurige greep: Rob van Bavel Trio, Sun-Mi Hong Quintet, Eric Ineke presents tribute to Frans Elsen, Ed Verhoeff Trio, Rein de Graaff 80 Super Jam (met Eric Ineke) en Lucas Santana Quintet.

Meer info: www.amersfoortjazz.nl

Zeven JazzLabtournees in seizoen 2022-2023

Na drie 'kwakkelseizoenen' gaat de Vlaamse concertreeks Jazz-Lab weer als vanouds langs de zalen. In 2022 – 2023 gaan de volgende groepen op pad: The Free Orleans Rebel Band, AKI, Karen Willems 'Terre Sol Four', Natasha Kelly 'Dear Darkening Ground', Profound Observer & Bert Joris, Lennart Heyndels Quartet en The Milk Factory & Hannah Tolf. Zeven tournees met een eigen karakter.

Meer info: <https://www.jazzlab.be/>

BvR Flamenco Big Band op Apeldoorns jazzfestival

De BvR Flamenco Big Band speelt op het jazzfestival Generations in theater Orpheus, Apeldoorn. Dat maakte de organisatie eind mei bekend. Ook Cantorias - een nieuw project van de zangeressen Lilian Vieira, Nina Rompa, Anna Serieuse en Femke Smit - en het João Vedana Trio zijn aan het programma toegevoegd. Al eerder werden Robert Koemans' Coal Harbour, High Five ft. DC Ray en zangeres Maria Mendes met het Metropole Orkest als optredende artiesten gepresenteerd. Het festival Generations vindt op 17 september op vier binnenpodia en een buitenpodium plaats.

Meer info: www.orpheus.nl/generations

FESTIVALS JUNI/JULI

JAZZ IN DE KAMER

Diverse locaties, Leiden

16 juni 2022

(<https://www.jazzindekamer.nl/>)

Met onder anderen: Teus Nobel, Ben van den Dungen, Lucy Woodward, Thomas Baggerman, Sereierse/Idema en Joost Buis.

JAZZ ZOTTEGEM

Park van Egmont, Zottegem

18 juni 2022

(<https://jazzonsunday.be>)

Met onder anderen: Philip Catherine, The Floaters, Revival Big Band en Monsieur Fernand.

Voor meer junifestivals zie de overzichten in Jazzflits 376 en 377.

NORTH SEA ROUND TOWN

Diverse locaties, Rotterdam

23 juni tot en met 10 juli 2022

(<https://www.northsearoundtown.nl/>)

Met onder anderen: Teis Semey, Marta Arpini Pocket, Ziv Taubenfeld, Mo van der Does, Gallowstreet, Edoardo Liberati, BVR Flamenco Bigband en lezing/concert 'De wereld van Duke Ellington' door Ruud Bergamin.

MEER JAZZ FESTIVAL

De Rustende Jager, Nieuw-Vennep

1, 2 juli 2022

(www.meerjazz.nl)

Met onder anderen: Bob Kaper Quartet, Big Band Haarlemmermeer, Jan Molenaar Big Band, Deborah J Carter, Ilse Huizinga sings Gershwin, Jazz Focus Big Band, Marti Mitjavila Trio, The Remote Brassband en BOOST!.

BROSELLA FESTIVAL

Ossegempark, Laken

1, 3 juli 2022

(<https://brosellafestival.be/nl/>)

Met onder anderen: 100 jaar Toots Thielemans met Elliott Knuets, Jonathan Collin, Bram De Looze, Teun Verbruggen, Yannick Peeters, Philippe Thuriot, duo Jef Neve/Teus Nobel en WDR Big Band (1 juli); Jaga Jazzist, Brandee Younger en Lara Rosseel Quintet (3 juli).

FARMSTEAD JAZZFESTIVAL

De Willemschhoeve, Westbroek

2 juli 2022

(www.farmstead.nl)

Met: The New York Second, Fazz, The Red Hot 100 Big Band en The Jam Birds.

Bekijk rechtsonder op onze website alle nummers van Jazzflits vanaf 2007. Klik hier: <http://www.jazzflits.nl/>

Jazzbulletin 123 is uit

Het juninummer van Jazzbulletin (nr. 123), het blad van het Nederlands Jazz Archief, is uit. Op de voorkant prijkt zangeres Francien van Tuinen. Haar levensverhaal is opgetekend door Jan Kelder. Verder komt Suzan Veneman in het blad aan het woord. Tom Beek sprak met Hermine Deurloo. Ook is er aandacht voor saxofonist Gijs Hendriks, saxofonist George Jones, bandleider Hans IJzerdraad en saxofonist Harry Verbeke.

Meer info: <https://www.jazzarchief.nl/jazz-bulletin/>

'Vijf akkoorden en tien toonladders, meer is het niet'

Samen met trompettist Ruud Breuls ontwikkelde saxofonist Werner Janssen (Metropole Orkest, WDR Big Band, Konrad Kosselbeck Big Band) een lesmethode om jazz te spelen en te improviseren. Dat is in wezen niet zo moeilijk, stelt hij 14 mei in een vraaggesprek met de Limburgse regionale zender L1: "Vijf akkoorden, tien toonladders, meer is het eigenlijk niet. Als je dat door elkaar gooit krijg je de leukste solo's." Die vijf akkoorden zijn het majeur 7 akkoord, het mineur 7 akkoord, het dominant septiem akkoord, het halfverminderd akkoord en het verminderd akkoord. Alle akkoorden in het Real Book (een verzameling jazzstandards) zijn varianten van deze vijf, zo is het uitgangspunt van zijn lesmethode. Hij vergelijkt die met het leren van een taal: "Wat ik de mensen leer is om je met een paar woorden al verstaanbaar te kunnen maken." "Als je jazz wil leren spelen, als je wil improviseren, moet je andere mensen gaan na-apeen", zegt Janssen, "het is hetzelfde als leren spreken, je doet je ouders na. Met improviseren aap je je muzikale ouders na. Je moet leren spreken op je instrument."

Meer info: <https://bit.ly/3apkxfq>

Voor actuele berichten en concertaankondigingen gaat u naar: <https://www.facebook.com/Jazzflits>

FESTIVALS JUNI/JULI

Trompettist Ibrahim Maalouf treedt op tijdens Gent Jazz. (Foto: Joke Schot)

GENT JAZZ

Bijlokesite, Gent
7 tot en met 16 juli 2022
[\(https://gentjazz.com/\)](https://gentjazz.com/)

Met onder anderen: Ibrahim Maalouf, Gary Bartz, Nabou, Gogo Penguin, Archie Shepp/Jason Moran, Charles Lloyd, Dave Douglas en Avishai Cohen (bas).

NORTH SEA JAZZ FESTIVAL

Ahoy, Rotterdam
8 tot en met 10 juli 2022
[\(https://www.northseajazz.com/nl/\)](https://www.northseajazz.com/nl/)

Met onder anderen: Diana Krall, Herbie Hancock, Kris Davis, Marike van Dijk, Julian Lage, Cecil McLoren Salvant, Avishai Cohen, Trondheim Jazz Orchestra, Christian McBride, Sun-Mi Hong en Dianne Reeves.

DINANT JAZZFESTIVAL

Parc de L'Abbaye de Leffe, Dinant
28 tot en met 31 juli 2022
www.dinantjazz.com

Met onder anderen: Philip Catherine, Michel Herr, Belmondo Electric feat. Marcus Miller, Fresu/Linx/Wissels, Marcus Miller, Dinant Jazz Orchestra en Wajdi Riahi Trio.

16 BEZOEKERS VOOR ZWEEDSE TOPPIANIST

Zestien betalende bezoekers voor een exclusief concert. In het zaaltje met een hoog plafond kan met gemak een veelvoud aan liefhebbers terecht. Entree: omgerekend ongeveer 20 euro. Op een herfstige avond vorig jaar op het Zweedse Oostzee-eiland Gotland treedt de pianist **Lars Jansson** (1951) met een lokale ritmesectie op. Voor een groot deel speelt hij eigen nummers. Jansson is bekend in zijn thuisland Zweden, waar hij een belangrijke rol in het jazzleven speelt. In Denemarken was hij jarenlang als eerste 'jazzprofessor' aan het conservatorium van Århus verbonden. Ook bekend in Japan. In het laatste land treedt hij regelmatig op en heeft hij een paar albums laten opnemen.

Pianist Lars Jansson speelt voor zestien betalende toeschouwers. (Foto: Lo Reizevoort)

Die avond concerteert Jansson in een soort 'kulturhus' dat op het terrein van een agrarisch bedrijf buiten het gehucht Halla staat. De organisatie is in handen van Gotlands Musiken dat aan zo'n 60.000 permanente bewoners van het eiland een gevarieerd concertprogramma weet te bieden. De muziek komt tot in de kleinste kernen en omvatte in het seizoen 2021-2022 zo'n 25 optredens, in verschillende genres, zowel jazz, klassiek als folk. Gotlands Musiken is een van de 23 regionale muzikinstellingen in Zweden. Het heeft vijftien musici met een volledige baan in dienst. Die spelen in verschillende combinaties. In 2019 produceerde de instelling 340 muzikale activiteiten voor ongeveer 30.000 personen, voornamelijk Gotlanders. Het brengt de muziek bij de mensen door optredens niet alleen uit te laten voeren in concertzalen maar ook in zorginstellingen, bibliotheken, kerken, dorps huizen en scholen.

Los van Gotlands Musiken staat overigens de Kulturskolan Gotland, waar liefhebbers terecht kunnen voor muziekles.

Lo Reizevoort

Richard Cook & Brian Morton schrijven in hun 'Penguin Guide to Jazz Recordings' (Ninth Edition 2008) over Jansson onder meer: 'Jansson's affection for Bill Evans is wedded to an attractive way with melody in his writing: it means that his music comes out more brightly than that of the typical Evans disciple.' Hier speelt Lars Jansson met zijn trio 'More human' (een opname uit 2011 gemaakt in de bekende club Jazzhus Montmartre, Kopenhagen): <https://www.youtube.com/watch?v=H-rJYGZoQlk>

Meer info over Lars Jansson op: <https://bit.ly/38UdPNU>

ODED TZUR QUARTET, 26 MEI, BIMHUIS, AMSTERDAM

JAZZ IN BEELD

Oded Tzur. (Foto: Marcel Schikhof)

ODED TZUR QUARTET, 26 MEI, BIMHUIS, AMSTERDAM

JAZZ IN BEELD

Nitai Hershkovits (piano) en Petros Klampanis (contrabas). (Foto's: Marcel Schikhof)
Het kwartet werd gecompeteerd door drummer Johnathan Blake.

DISCOGRAFISCHE NOTITIES

DUKE PEARSON (1932 – 1980)

Alvorens me aan pianist Duke Pearson te wijden, wil ik eerst zijn succesnummer 'Jeannine' onder uw aandacht brengen. Ik neem u daarvoor mee terug naar 6 mei 1979. Naar het laatst opgenomen concert van Eddie Jefferson 'Live from the Jazz Showcase starring Richie Cole', in Chicago. Altsaxofonist Cole opent het optreden met dit stuk, samen met pianist John Campbell, bassist Kelly Still en drummer Joel Spencer. Op het einde daagt zanger Jefferson op. U kunt het hier bekijken: <https://bit.ly/3zt4Rlx>. (Twee dagen later werd Jefferson overigens neergeschoten na zijn openingsoptreden in de Baker's Keyboard Lounge (Detroit); hij was 60 jaar. De schutter werd niet lang aangehouden, niet veroordeeld wegens gebrek aan bewijs. Misschien waren de kogels niet bedoeld voor Jefferson...)

Het muzikaal werk van Pearson is ongekend bij de doorsnee jazzfan. Dat geldt niet voor musici. Op 2 januari 1990 speelt **Mike LeDonne** 'Ready Rudy' van Pearson op 'The Feeling Of Jazz' met trompettist Tom Harrell, op het label van Gerry Teekens, Criss Cross 1041. Op 1 november 2003 zit Max Bolleman aan de knoppen voor 'New Vistas', een album van trompettist **Jim Rotondi** met saxofonist Chris Potter en gitarist Peter Bernstein. Zij nemen onder meer 'My love waits' van Pearson op (Criss Cross 1251).

Bassist **Alexander Claffy** (°1992) heeft 'Is that so?' van Pearson op zijn 'Standards: What Are You Doing The Rest Of Your Life' met gitarist Kurt Rosenwinkel en pianist David Kikoski, opgenomen in januari 2018 voor SMK Records. Recenter is de vinylplaat 'Is That So?', een eerbetoon aan Duke Pearson, acht stukken gespeeld door baritonsaxofonist **Rik van den Bergh** (Breda, °1970) met pianist Timothy Banchet (°1987), de Canadese bassist Steve Zwanink (°1984) en drummer Sander Smeets (°1996), opgenomen 27 februari 2020. Alleen op vinyl (via webshop zenezrecords.com). Van den Bergh liet zich inspireren door 'Is that so?' van het Duke Pearson Nonet met baritonsaxofonist Pepper Adams, op 'Honeyburns' van 25-26 mei 1965 (Atlantic SD 3002).

...vervolg in de rechterkolom

Duke Pearson op een Blue Note-platenhoes.

Lee Morgan vertolkt dat stuk op 'The Rajah' met Hank Mobley (sax), Cedar Walton (piano), Paul Chambers (bas), Billy Higgins (drums), op 29 november 1966, voor Blue Note BST 84426. 'The Magilla' van Pearson staat op 'The Spoiler' van saxofonist **Stanley Turrentine** (1934-2000), met Pepper Adams, opgenomen 22 september 1966. Stanley was getrouwd met orgeliste Shirley Scott (1934-2002) (Blue Note 84256).

Van den Bergh houdt van Pepper Adams. Het album 'Mean What You Say' van het **Thad Jones/Pepper Adams Quintet** met pianist Duke Pearson en diens compositie 'Chant' (april-mei 1966, Milestone) met Ron Carter (bas) en Mel Lewis (drums) staat vooraan in zijn platenkast. Van den Bergh: "Duke Pearson was een ware meester. Hij mag niet in de vergetelheid raken."

DUKE PEARSON

(pianist, componist, arrangeur, platenproducer)

Columbus Calvin 'Duke' Pearson (17 augustus 1932, Atlanta, Fulton County, Georgia; 4 augustus 1980, Atlanta, Fulton County, Georgia) is de zoon van Columbus Calvin Pearson (1913-1982) en Emily Virginia Bonner (1913-1990). Hij krijgt tot zijn twaalfde van zijn moeder pianolessen, daarna van Mrs. Bessie Maddox. Zijn pianopapieren verborg hij in zijn achterzak, bevreesd voor de pesters in zijn buurt, 'in those days he had as many fights as he did recitals!'

Een oom – Ellington-fan - doopt hem 'Duke'. Als knaap volgt hij de E.P. Johnson Grammar School, dan de David T. Howard High School. Vanaf nu studeert Calvin mellofoon, bariton, trompet, maar die instrumenten zorgen voor tandproblemen. Hij hoorde eens trompettist Harry James, en wilde dan spelen als trompettist Dizzy Gillespie, maar 'I can't ever play like that, I better go to piano!'

...vervolg op de volgende pagina links

Wat later is hij student in het Clark College, ook orkestleider Fletcher Henderson (1897-1952) studeerde er.

Pearson krijgt er muziekstudie van de eminente fluitist en arrangeur Waymon Carver (1905-1967).

In februari **1952** is de twintigjarige Pearson aangekondigd in Club Savoy in Hapeville, Georgia.

Tijdens zijn legerdienst, van 19 februari **1953** tot 18 februari 1955, met vijf maanden Korea, speelt Duke nog trompet. Hij musicert bij Fort McPherson's Service Band, waarbij pianist Phineas Newborn, en ook pianist Wynton Kelly (1931-1971). Die lokt Duke weer naar de piano na een hiaat van elf jaar. Tijdens zijn militaire dienst schreef Pearson het schouwspel 'Southland Panorama'.

Na zijn afzwaai is Pearson tot **1957** huispianist in Atlanta's Waluhaje Ballroom bij trompettist John Pecks band. Van 1955 tot 1959 werkt hij in Florida en Georgia, onder meer bij saxofonist Tab Smith (1909-1971) en zanger Little Willie John (1937-1968).

Pearson is ook componist: 'Sweet honey bee', 'New girl', 'My love waits' zijn songs voor of over vrouwen, 'Cristo redentor', 'Noah', 'Walk children' zijn religieus. 'New time shuffle', 'Chili peppers', 'The phantom' zijn jazzstukken. Ook nog: 'The fakir', 'Prairie dog', 'Le carrousel'.

Duke Pearson, 'The Right Touch'.

Van november 1957 tot november **1958** is hij pianist in een kwintet van 'new trumpet star' Louis Smith (1931-2016), dikwijls een job in Club Sorrento. Louis Smith speelt Pearsons 'Tribute to Brownie' met 'Buckshot La Funke' Cannonball Adderley en pianist Junior Mance, op 4 februari 1957, voor Blue Note. 1957 is correct, annuleer 1958.

...vervolg in de rechterkolom

Uitgebracht op 'Here Comes Louis Smith' en op 'Sophisticated Swing' van Adderley. In oktober 1958 speelt het Duke Pearson Trio in The Jazz Corner of The South, Peachtree.

Beluister hier het album 'The Right Touch':

<https://www.youtube.com/watch?v=Nj2cBZtg4r8>

In januari **1959** verhuist Pearson 'to make it' naar New York. In afwachting van zijn 'union card' werkt hij in een religieuze boekhandel. In oktober 1959 is zijn arbeidsvergunning oké. Zijn eerste job in de 'Big Apple' was met trombonist Steve Pulliam, Pearson maakte indruk op trompettist Donald Byrd en de saxofonisten Lou Donaldson en Cannonball Adderley. Dat jaar maakt hij zijn eerste album in een kwintet van Donald Byrd (1932-2013) waarbij ook saxofonist Jackie McLean (1931-2006). Hij werkt enige tijd in het Benny Golson/Art Farmer Jazztet.

Pearson bezet de pianostoel bij Byrd wel tien jaar lang.

Hij komt terecht in het Donald Byrd-Pepper Adams Quintet met bassist Doug Watkins en drummer Lex Humphries, toert in Toronto, Detroit, Cleveland, Chicago, Minneapolis, Salt Lake City, maar moet door ziekte afhaken.

Op 1 januari **1961** speelt Pearson zijn laatste dag in een kwintet in Curro's, Milwaukee; vanaf 2 januari komt Herbie Hancock zijn plaats innemen.

Op 2 augustus 1961 heeft Pearson een sessie voor Prestige in de Bell Sound Studios, NY met het sextet van trombonist 'Silly' Willie Wilson, met Freddie Hubbard en Pepper Adams, als 'Groovy' uitgebracht in 1966 (op het Nederlandse Fontana als 'Freddie Hubbard with the Willie Wilson Sextet'). Nadien als Duke Pearson 'Dedication' (OJC 1939), een eerbetoon aan Wilson, die was een schoolkameraad van Pearson in het Clark College. Behalve dat hij met pianist Les McCann en in een Dizzy Gillespie Big Band speelde is over Wilson weinig bekend, Wilson overleed kort na deze opnamen, hij was 28 (°1933?).

Beluister hier het album 'Wahoo':

<https://www.youtube.com/watch?v=CbZDatPuKPY>

Gladys Knight and The Pips had in 1961 een hit met een compositie van Johnny Otis, 'Every beat of my heart', Pearson, 'a fellow Atlantan', schreef de arrangementen.

In 1961 toert Pearson met zangeres Nancy Wilson (1937-2018) naar Brazilië; zij was in augustus 1959 ontdekt door Cannonball Adderley. In Rio de Janeiro doet Pearson inspiratie op als hij dat welbekende beeld van Christus de Verlosser ziet op de berg Corcovado: zijn compositie 'Cristo Redentor' staat op zijn 'How Insensitive' van 11 april 1969, Blue Note 84344. Hij had dat nummer al gearrangeerd voor Donald Byrd's, 'A New Perspective', Blue Note 84124, 12 januari 1963, een versie die op mijn begrafenis gespeeld mag worden.

(Ook gitarist Thom Rotella (°1951) heeft een 'Cristo Redentor' op zijn album 'Storyline' met vocalist Tierney Sutton, begin 2017 opgenomen in de Doghouse Studio, Los Angeles. In 1929 werd Martin Luther King geboren in Atlanta, hij werd vermoord op 4 april 1968 in Memphis, Tennessee, daags nadien zond een radiostation 24 uur lang 'Cristo Redentor' uit.)

Vanaf 27 september **1963** speelt Duke in Paschal's LaCarousel (Atlanta) in een sextet met Johnny Coles (trompet), Joe Henderson (sax), Leo Wright (sax), Bob Cranshaw (bas), Walter Perkins (drums). Op 4 en 15 november 1963 is Pearson de pianist op 'Idle Moments' van gitarist Grant Green, hij schreef ook de hoes tekst (Blue Note 84154).

...vervolg op de volgende pagina links

Van 1961 tot 1970 werkt hij als studio-muzikant en producer bij Blue Note Records. Pearson was de opvolger van Blue Note talentscout Ike Quebec (1918-1963), die op zijn 44ste stierf aan longkanker.

Hoewel onder contract bij Blue Note nam Pearson in juli **1967** een album op voor Atlantic Records, een co-led bigband met Donald Byrd in de Village Vanguard, met pianist Chick Corea, Pepper Adams, trompettist Randy Brecker, trombonist Garnett Brown en enkele muzikanten geleend van de Thad Jones-Mel Lewis Big Band. Beide bigbands speelden afwisselend in de Village Vanguard (NY). Pearson is in de Half Note, NY op 28 oktober 1967, hij was er ook al op 11 november 1960.

1968: drie maand tournee met Nancy Wilson in Zuid-Amerika.

Op 27 april **1969** leidt Pearson een bigband in de Famous Ballroom in Baltimore voor de Left Bank Jazz Society, waarbij Donald Byrd, trombonist Julian Priester en de saxofonisten Frank Foster, Lew Tabackin en Pepper Adams.

Pearson had tot **1970** vijf banen: sessiemuzikant, producer voor Blue Note, orkestleider bij zijn eigen opnamen, arrangeur en componist.

Op 10 april 1970 debuteert zangeres Flora Purim (°1942) met drie songs op 'It Could Only Happen With You' van Duke Pearson, 'the man who gave me my first break', ook Frank Foster (1928-2011) is aanwezig.

Na het overlijden van Blue Note-medefoprichter Francis Wolff (1907-1971) stopt Pearson in **1971** bij het label. De andere oprichter, Alfred Lion (1908-1987), was al sinds 1967 met pensioen gegaan na de overdracht van Blue Note naar Liberty. Voortaan gaat Pearson doceren aan zijn 'alma mater', het Clark College (enkele weken voor zijn dood krijgt hij daar in juni 1980 een 'Honorary Doctorate of Humane Letters').

1971: in Down Beat wordt hij vereerd als 'Arranger Talent Deserving Wider Recognition'. Na New York is hij in februari 1971 terug in Atlanta, met lokaal werk in de Underground Club. Op zondag 24 mei 1971 wordt zijn bigband uitgenodigd voor een Duke Ellington Society Concert in Columbia College, Wollman Auditorium, New York, met als gastartiest zanger Al Hibbler (1915-2001). Duke's ouders werden overgevlagen uit Atlanta.

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Duke Pearson op een Blue Note-platenhoes.

Na twee jaar afwezigheid is Pearson eind **1972** opnieuw in New York met een nieuwe bigband.

In december 1972 is hij in de Half Note met zowat zeventien muzikanten voor een reeks zondagse sessies.

Pearson had al een bigband in 1967. Zegt Jerry Dodgion: 'We're better players now than we were then'. En Pearson: 'I have one regret. I wish I had a better racial balance. Right now it's mostly white but I'd like to have more blacks'. Maar voor de muziek maakte het niet uit, blank of zwart, op plaat hoor je dat niet. Eind 1971-begin 1972 is hij beperkt aanwezig op 'Carmen' van zangeres Carmen McRae (1922-1994), met wie hij nog toert in 1973. Rond deze jaren ook nog concerten met zanger Joe Williams (1918-1999).

In februari **1973** was er geklaag in Atlanta, want 'No outlet for black musicians!' Op zondag 29 april 1973 ontvangt Duke Ellington een 'Doctor of Humanities Degree' met eerbetoon door de Clark College Band; meteen werd Duke's 74ste verjaardag gevierd (1899-1974). Vijf Ellington-songs in arrangement van Pearson werden gespeeld: 'Take the A train', 'Mood indigo', 'Sophisticated lady', 'Caravan', 'Don't get around much anymore'. Pearson zorgde voor de muzikale Oudejaarsnacht van 31 december 1973 in de Hyatt Regency.

In **1975** wordt bij Pearson multiple sclerose vastgesteld. Vanaf nu komt hij slechts af en toe buiten om collega's of leerlingen aan het werk te horen. Hij is gekluisterd aan zijn rolstoel; een elektrische piano is altijd binnen handbereik.

7 december 1975: Jazz in de Kerk, Danforth Chapel, Duke Pearson met zangeres Liz Lands.

Augustus **1976**: Duke Pearson en Joe Jennings in het John White Park, Atlanta. Componist en muzikant Jennings lanceerde de 'Jazzmobile', twintig muzikanten die in juli-augustus 1977 met tien gratis concerten 'black music to the people' brengen, met veel eerbetonen aan Duke Pearson.

[...vervolg op de volgende pagina links](#)

Op 5 december 1976 speelde de Duke Pearson Big Band in de Dunfey's Royal Coach Inn een benefietconcert voor Don Reitan, huispianist in de Hyatt Regency; die had in november 1976 een zwaar auto-ongeval.

In **1977** trad het 'V.S.O.P. Quintet' op in Atlanta, met trompettist Freddie Hubbard, saxofonist Wayne Shorter, Herbie Hancock, bassist Ron Carter en drummer Tony Williams (VSOP= Very Special One Time Performance). Hun eerste vraag: "Where's Duke?", "How's he doing?".

Op zondag 6 november 1977 brengt het Clark Collegiate Jazz Orchestra een eerbetoon aan Pearson in zijn Clark College. Op 7 december 1977 wordt het theaterstuk 'Saturday Laughter' van Peter Abrahams gespeeld, met achttien Ellingtonmelodietjes bewerkt door Duke Pearson, Pianist Paul Mitchell en zijn trio voerden uit.

Op 17 maart **1978**, 'Donald Byrd headlines Big Atlanta Show' met zijn Blackbyrds plus saxofonist Sonny Rollins.

Pearson was als gast uitgenodigd, maar speelde uiteindelijk niet mee.

Op 20 mei **1979** ging Atlanta's Jazz Day door in het Piedmont Park met pianist Bill Brayton's Positive Energy, Band, zeventien man sterk, een eerbetoon aan Duke Pearson in zijn rolstoel.

Op 9 februari **1980** reikt een ambtenaar van het Fulton County een 'Bronze Jubilee Award' uit aan Pearson in het Morehouse College, voor zijn verdiensten als artiest en voor de zwarte gemeenschap.

Het blijft een vraag of Pearson nog het overlijden van Barney Bigard op 27 juni 1980 bewust heeft meegemaakt, zeker niet het overlijden van Bill Evans op 15 september 1980.

Pearson moest afrekenen met multiple sclerose. Hij was op zaterdag 2 augustus binnengebracht in het hospitaal, hij zou er op maandag 4 augustus 1980 in het Veterans Administration Medical Center (Decatur) sterven. Zijn graf ligt op het South View Cemetery in Atlanta.

De begrafenis vond plaats op donderdag 7 augustus in de Alexander Memorial Church, de kerk waar hij zijn eerste pianorecital gaf. Pearson werd vereerd als Veteran U.S. Army, omdat hij soldaat was tijdens en in de Koreaanse Oorlog. Hij had drie dochters (Rhonda, Cynthia, Allison), twee zonen (Anthony en Calvin) en twee zussen (Myrtle en Juanita).

[...vervolg in de rechterkolom](#)

Duke Pearson op een Blue Note-platenhoes.

Ook zijn ouders waren aanwezig. Sindsdien is in Atlanta 'Augustus' de Jazz Maand bij uitstek. In het Central City Park en het Piedmont Park speelden Milt Jackson, Lou Donaldson, Grady Tate, Bob Cranshaw, Monty Alexander ter nagedachtenis van hun muzikale vriend.

Zoon Anthony beheert de muziek van zijn vader. Samen met Jazzlines Publications zorgt hij voor uitgeschreven arrangementen. Te verkrijgen bij All-sheetmusic.com, in Duitsland bij Notensersand Kurt Maas in Feldafing.

Op 2 november 1980 werd in het Atlanta Hilton Hotel in het bijzijn van de familie van overleden musici een gedenkplaat onthuld, onder anderen voor Duke Pearson, Steve Milner, Ted Steed en Anna Brown.

Op 16 november 1980 speelde de Jazz University Band 'A Tribute to Duke Ellington and Duke Pearson'.

Pearson maakte zowat twintig platen onder eigen naam. In de reeks 'The Classic Albums Collection' staan acht elpees op vier cd's, 53 tracks, vijf uur Duke Pearson (prijs rond de 17 euro). Beroepsbeoordelaars Richard Cook en Brian Morton bevelen de volgende titels aan:

- 'Dedication!', 2 augustus 1961, OJC 1939
- 'Honeyburns', 25-26 mei 1965, Koch 8519
- 'Sweet Honey Bee', 7 december 1966, Blue Note 95974
- 'Prairie Dog', 1966, Koch 8532, origineel Atlantic SD 3005
Een verwaarloosd meesterwerkje!
- 'The Right Touch', 13 september 1967, Blue Note 742202
- 'Introducing Duke Pearson's Big Band', 15 december 1967, Blue Note 94508
- 'The Phantom', 24 juni en 11 september 1968, Water 133

Erik Marcel Frans

De auteur dankt John Wright van de Fulton County Library Special Collections in Atlanta 'for his drudgery', hij stuurde 57 Pearson-berichtjes uit kranten van de periode 1958 en 1981.

[Op de volgende pagina's meer over Pearsons 'Jeannine'.](#)

JEANNINE (Jenne, Jeanie, ...)
compositie van Duke Pearson uit 1960

Duke Pearsons compositie 'Jeannine' is een succesnummer. Eens beluisterd blijft de song naklinken. Muzikanten die het nummer willen instuderen, kunnen dat samen met orgelist Hank Marr, saxofonist Jamey Aebersold en slagwerker Steve Davis doen. Zoek daarvoor Aebersolds 'Play-a-Long'-cd 'Volume 65, Four & More' op, met 25 standards.

Duke Pearson vertolkt 'Jeannine':
<https://bit.ly/3mAFJlp>

In 1928 zag 'Jeannine, I Dream Of Lilac Time' van Nat Shilkret het levenslicht. Dat is echter een ander nummer. Gene Austin zingt het op 26 juni 1928 voor Victor 21564. Die compositie wordt vertolkt door Louis Armstrong, Red Norvo, The Platters, Nelson Riddle, Eddie Lang, Mitch Miller en Steve Coleman.

Pearsons 'Jeannine' is te vinden op:

29 maart 1960, Cannonball Adderley Quintet, 'Them Dirty Blues', in Chicago met pianist Barry Harris; Bobby Timmons was vertrokken naar Art Blakey
11 november 1960, Donald Byrd, 'Live At The Half Note, Volume 2', NYC, een Jeannine van meer dan dertien minuten, met Pepper Adams op baritonsax, basist Laymon Jackson en drummer Lex Humphries, Blue Note 84061

25 november 1960 & 15 april 1961, Cannonball Adderley Quintet, 'Live In Paris', tijdens beide concerten een 'Jeannine'

(3CD/Frémeaux & Associés FA 5809)

7 juni 1961, Christian Chevallier et Son Orchestre, 'Le Prince Du Jazz Français', opnamen van 1955-1961 met Bobby Jaspar, Sadi, Ack van Rooyen, nu op 2CD Fresh Sound 893

17 juni & 29 augustus 1961, Don Rendell New Jazz Quintet, 'Roarin'', Jazzland LP 951

1 augustus 1961, Duke Pearson Trio, 'Angel Eyes', ook als 'Bags Groove', NYC, Black Lion 760149, meer dan vijf minuten 'Jeannine' met basist Thomas Howard en Lex Humphries

16 september 1961, The Montgomery Brothers in Canada, 'Buddy, Wes, Monk, In The Cellar', Vancouver, B.C., Canada, OJC 283 (soms gedateerd april, soms december)

15 december 1961, Bud Powell/Don Byas Quintet, 'A Tribute To Cannonball', ...vervolg in de rechterkolom

met Pierre Michelot, Kenny Clarke, Idrees Sulieman, Studio Charlot, Parijs, Columbia 65186

1962, Richard Groove Holmes, 'After Hours', Joe Pass, Lawrence Marable, Los Angeles, Pacific Jazz, Blue Note 837986

12-14 februari 1963, Oscar Brown Jr., 'Tell It Like It Is', Columbia Studio, Chicago. Pearson was ongelukkig met de tekst van Brown (1926-2005) die Jeannine voorstelde als een 'gold digger', een op geld beluste vrouw. Jeannine was een zesjarig nichtje van Pearson...

januari 1966, George Duke Quartet, 'Presented By The Jazz Workshop Of San Francisco', MPS 2759297

augustus 1966, Bill Larkin & The Delegates, orgel, met Fats Theus op tenorsax

18-20 maart 1974, Gene Ammons, 'Goodbye', met Nat Adderley, Gary Bartz. Dit lijkt de laatste plaat van Ammons. Hij stierf op 6 augustus 1974

9 oktober 1977, Eddie Jefferson, 'The Main Man', Richie Cole, Hamiet Bluiett, Junior Cook, Slide Hampton, Billy Hart, Inner City 1033

Het Cannonball Adderley Quintet speelt 'Jeannine':

<https://www.youtube.com/watch?v=hRZ4uuOcZTw>

26 november 1979, Alain Jean-Marie, 'Grand Prix Django Reinhardt 79', met Al Levitt

30 mei 1981, Richie Cole, 'The Man With The Horn', Bruce Forman, Jazz Excursion 111

7 augustus 1982, Bobby Enriquez Trio, 'Live In Tokyo', Pit Inn, producer Gene Norman

november 1983, Manhattan Transfer, 'Bop Doo-Wopp, Live at Nakano Sun Plaza, Tokyo'

22-23 november 1983, Manhattan Transfer, 'Man-Tora!, Live in Tokyo', Rhino

The Montgomery Brothers met 'Jeannine':

<https://www.youtube.com/watch?v=la9utziQw4s>

24-25 oktober 1986, Kenny Burrell and The Jazz Guitar Band, 'Pieces Of Blue And The Blues', met Rodney Jones, Bobby Broom, The Village Vanguard, Blue Note 7902602

19-20 mei 1988, Danny d'Imperio Sextet; d'Imperio is drummer, VSOP 71

februari 1989, Turtle Island String Quartet, 'Metropolis', violen en cello's, Mobius Music, S.F.

1990, Mike Smith, Unit 7, 'A Tribute To Cannonball Adderley', Delmark 444

21 april 1990, Wolfgang Haffner International Jazz Quintet, 'I Should Have Known', met Bert Joris, Roman Schwaller, Dado Moroni, Thomas Stabenow, Haffner, Live Jazzclub Unterfahrt, München

Christian Chevallier (met Ack van Rooyen) in 'Jeannine':

https://www.youtube.com/watch?v=qRi0zP_r3Wc

5-6 december 1990, Nat Adderley Quintet featuring Vincent Herring, 'The Old Country', Enja 7027

27 februari 1991, Rickey Woodard Quartet, 'California Cooking!', Los Angeles, Candid 79509

mei 1991, Buddy Childers Big Band, 'Live At The Back To Balboa Festival', Mama Records 1028

...vervolg op de volgende pagina links

13 oktober/17 november 1991, Ladd McIntosh Big Band, 'Bulbous Garlic Blues', Glendale, CA, Sea Breeze 2042
17 januari 1992, Gene Harris Quartet, 'Like A Lover', Ron Escheté, Hayward, CA, Concord 4526

6 januari 1993, Melvin Rhyne Quartet, 'Boss Organ', Joshua Redman, Peter Bernstein, Kenny Washington, RPM Studio, NY, ingenieur Max Bolleman, producer Gerry Teekens, Criss Cross 1080
22-23 april 1993, Frank Vignola, 'Appel Direct', met Junior Mance, Billy Mitchell, Concord 4576

22-24 juni 1993, Gary Bartz/Sonny Fortune, 'Alto Memories', Verve 523268

26-27 mei 1994, Johnny Frigo, 'Debut Of A Legend', Gene Bertocini, Queens, Chesky JD 119

25 januari 1995, Harold Mabern/Geoff Keezer, 'For Phineas', Montréal Bistro, Toronto, Sackville 2041, na stopzetting overgenomen door Delmark

7 november 1995, Joris Teepe, 'Bottom Line', Tom Harrell, Don Braden, Brooklyn, NY, Mons 874770

25 augustus 1996, James Weidman, 'People Music', Belden Bullock, Marvin Smitty Smith, NY, TCB 96302

1997, Andy 'Stoker' Growcott, 'Syncope', Rashied Ali, Sun Valley, CA, Douglas Music

1997, Nancy Kelly, 'Singin' & Swingin'', Bobby Militello, Rochester, NY

22 januari 1998, Giacomo Gates, 'Fly Rite', Jim Rotondi, David Hazeltine, Brooklyn, NJ

18 mei & 9 juli 1998, Frank Potenza, 'In My Dreams', Bob Magnusson, Cleveland, Ohio

1999, Louis Stewart/John Goldsby/Oliver Strauch/Heiner Franz, 'I Wished On The Moon', Jardis 20027

9-10 december 1998, Mike Turk with the Alkaline Jazz Trio, 'A Little Taste Of Cannonball', Organic Music 9708, in Obing, Duitsland

25 februari 2000/16 januari 2001, Steve Herberman, 'Thought Lines', String Jazz 1031

17 mei 2000, Teddy Edwards, 'Ladies Man', tien tracks met meisjesnamen, Highnote 7067

16 oktober 2000, Russ Spiegel, 'Twilight', Thomas Stabenow, Mannheim, Double Moon 71026

28 oktober 2000, Tim Cummiskey Trio, 'Alone Together', String Jazz 1033

13-14 augustus 2001, Fabio Miano Septet, 'Personally Speaking, A Tribute to Duke Pearson', Xabia Jazz 001, Spanjaarden, Valencia

2002, Laurie Wheeler, 'Things Ain't What They Used To Be', Larry Carlton, Summit 333

2002-2004, Sixth Sense, 'It Will Come To You', a capella uit Los Angeles

De 'Jeannine' van Richie Cole:

<https://www.youtube.com/watch?v=g-GN7GNWlc>

maart 2004, Dan Franta Trio, 'Segment', Jishu Seisaku Records

april 2004, Trudy Kerr, 'Cloudburst', Tom Cawley, Alan Skidmore, Bexley, UK

16 oktober 2006, Jake Langley, 'Movin' & Groovin'', met Joey DeFrancesco, Byron Landham, Alma Records 62212, in Toronto

5 maart 2007, Jon Mayer, 'So Many Stars', Rufus Reid, Roy McCurdy, NY, Reservoir 191

2011, Swingadelic, 'The Other Duke: Tribute to Duke Pearson', Dave Post, Zoho 201107

17 juni 2011, Dale Fielder Tribute Quintet, 'Each Time I Think Of You', Tribute To Donald Byrd-Pepper Adams Quintet, Pasadena, CA, Clarion Jazz 80912

22 augustus 2011, Steve Lehman Trio, 'Dialect Fluorescent', Brooklyn, NY, PI Recordings 42,

11 december 2011, Jörg Enz, 'Out Of The Box', Stewy von Wattenwyl, Patrick Manzecchi, Ladwig Jazz 201223, in Zürich

2012, Pearl Django, 'Eleven', Amerikaanse hot-club-stijl, Modern Hot Records 017

2012, Doug MacDonald's Reorganized Quartet

5-6 januari 2013, Reija Lang & Arricone Big Band, 'Riku Niemi', Finse jazzmusici, Helsinki

22-23 februari 2013, Axel Schlosser & HR-Bigband, 'Into The Mackerel Sky', Double Moon 71148

10-11 juni 2013, Bill McBernie Trio, 'Find Your Place', Bernie Senensky, Extreme Flute 06

16-17 september 2013, Patrick Bianco, 'Remembering Cannonball Adderley featuring Andy McKee', altsaxofonist Bianco (°1977 in Zürich), bassist Andy McKee (°1953)

2014, Michele Faber, 'Journey Back', Doug MacDonald

juni-juli 2014, Steve Cromity, 'All My Tomorrows', Eric Wyatt, Brooklyn, NJ

24 november 2015, John Harkins Trio, 'The Girl Next Door', Sydney, Australië

24-25 november 2015, Francesco Alemanno Quintet, 'The Nearness Of You', Jesse Davis, Milaan

29-30 mei 2017, Dave Young/Terry Promane Octet, 'Volume 2', Toronto

20 september 2017, Allan Harris, 'The Genius of Eddie Jefferson', Richie Cole, Resilience 004

23 juli 2018, Peter and Will Anderson featuring Jimmy Cobb, 'Paramus', NJ, Outside in Music

2 november 2019, Mario Bondi & The High Five Quintet, 'Dare', Load District Studio, Roma

2021, Joan Chamorro presenta Joan Marti, Sant Andreu Jazz Band, Barcelona, Jazz to Jazz 20027

2-4 maart 2021, Matthew Whitaker, 'Connections', Resilience Records

Erik Marcel Frans

Bekijk hier het overzicht van alle jazzportretten die in JF verschenen:
<http://www.jazzflits.nl/overzichtjazzportretten.pdf>

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 6 juni 2022

- 1 Jeremy Pelt**
Soundtrack
(HighNote)
- 2 Catherine Russell**
Send For Me
(Dot Time)
- 3 Lynne Arriale**
The Lights Are Always On
(Challenge)

De JazzWeek Jazz Top Drie geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzperiodiek voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Correctie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Sjoerd van Aelst, Tom Beetz, Ruud Bergamin, Erik Marcel Frans, Bart Hollebrandse, Roland Huguenin, Erik Ineke, Hans Invernizzi, Serge Julien, Peter J. Kortten, Jaap Lampe, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Bart Noorman, Gijs Ornée, Lo Reizevoort en Jeroen de Valk. **Fotografie:** Tom Beetz, Joke Schot. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 1 juni 2022

Jos Demol, Jazzhalo.be (Belgium)

LUCIAN BAN

Ways Of Disappearing (Sunnyside Records)
Christof Thurnherr, Jazz'n'More (Switzerland)
J. PETER SCHWALM AND STEPHAN THELEN
Transneptunian Planets (RareNoiseRecords)

Kaspars Zavileiskis, Jazzin.lv (Latvia)

LUPA

Koki / Sketches Of Trees (Jersika Records)
Luca Vitali, Giornale della Musica (Italy)
Jacek Brun, Jazz-fun.de (Germany)
Axel Stinshoff, Jazz Thing (Germany)

MARY HALVORSON

Amaryllis And Belladonna (Nonesuch)

Madli-Liis Parts, Muusika (Estonia)

MARIA FAUST

MONUMENT (Bush Flash Records)
Paweł Brodowski, Jazz Forum (Poland)

WOJCIECH MYRCZEK

Celebrating The Journey (For Tune)

Mike Flynn, Jazzwise (UK)

CHARLES LLOYD

Trios: Chapel (Blue Note)
Jan Granlie, Salt-peanuts.eu (Pan-Scandinavian)

BERNARDO SASSETTI TRIO

Culturgest 2007 (Clean Feed)

Christine Stephan, JAZZTHETIK (Germany)

KLING KLONG

Jeder Mensch Ein Sender (Enja)
Viktor Bensusan, Jazzdergisi.com (Turkey)
DAVID MURRAY, BRAD JONES, HAMID DRAKE
Brave New World (Intakt Records)

Henning Bolte, Written in Music (Netherlands)

VADIM NESELOVSKYI

Odesa: A Musical Walk Through A Legendary City (Sunnyside)
Peter Slavid, LondonJazz News (UK)

GRAND UNION ORCHESTRA

Made By Human Hands (Redgold Records)

Patrik Sandberg, Jazz (Sweden)

MATTIAS RISBERG MINING

Krantzkommun (Kullen reko)
Cim Meyer, Jazz Special (Denmark)

VITO LITURRI TRIO

From Beyond (Dodicilune)

Lars Mossefinn, Dag og tid (Norway)

KJETIL MULELID TRIO

Who Do You Love The Most (Rune grammofon)
Matthieu Jouan, Citizenjazz.com (France)

KAJA DRAKSLER

In Otherness Oneself (Unsounds)

Yves Tassin, JazzMania (Belgium)

BINKER AND MOSES

Feeding The Machine (Gearbox)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door de Europe Jazz Media Group.